

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

oversat af P. Jerndorff-Jessen.

Nye Indianer-Fortællinger

Vol. 2

Aarhus : Det Jydske Forlag, 1902-1904

4 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

BIND

PRIS 1 KRONE

NYE INDIANER FORTÆLLINGER FALKEFOD

DET JYDSKE FORLAG

EDWARD S. ELLIS

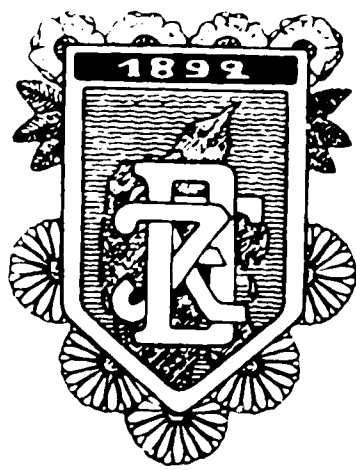
FALKEFOD

NYE INDIANER-FORTÆLLINGER

OVERSAT AF P. JERNDORFF-JESSEN

ANDET BIND

MED ILLUSTRATIONER

1074. 130
AARHUS

DET JYDSKE FORLAG

1903

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI

I KAPITEL.

Den Bortløbne.

En Dag hen paa Efteraaret kom Terents Clark til Frederik Lindens Hjem for at overtale ham til at gaa med ud og søge efter en Ko, der havde været borte siden den foregaaende Aften. Frederik fik sin Moders Tilladelse, og de to Drenge begav sig af Sted.

Tiden for vor Fortælling er Slutningen af det attende Aarhundrede, og den foregaar i den sydvestlige Del af den nuværende Stat, Missouri. Denne Landsdel var paa den Tid meget tyndt befolket. Kun hist og her boede der nogle faa Jægere og Trappere, der ofte flere Maaneder ad Gangen var borte fra deres Hjem og i den Tid maatte døje haarde Savn og Strabadser. Tit maatte de flere Uger i Rad opholde sig under aaben Himmel i Skoven eller, naar Vejret var meget koldt, i Huler eller hule Træer. Naar de saa endelig havde faaet samlet tilstrækkelig mange Skind, læssede de dem paa deres Heste og begav sig paa den lange Rejse til den franske Handelsstation ved Mississippi.

Paa hin Tid laa der i nævnte Egn en lille Nybygd ved Navn Greville. Det var kun nogle faa Aar siden, de første Blokhuse var opførte der, og hele Stedets Befolkning beløb sig endnu kun til et Par Hundrede. Omtrent i Midten af den spredte Bygd laa et meget stort og stærkt Blokhus, der var bestemt til Tilflugtssted i Tilfælde af Indianerangreb.

Frederik Lindens Fader var en af de Jægere, som paa bestemte Tider af Aaret drog op til Ozark-Bjærgene for at samle Skind. Han havde aldrig færre end to Ledsagere med sig, og undertiden var de ialt seks eller syv. Da Skindene altid er bedst om Efteraaret, var Jægerne nylig draget af Sted, og de ventedes ikke hjem igen før henad Foraaret.

Iblandt de Jægere, som først havde besøgt Ozark-Bjærgene, var der en Irlænder ved Navn Michael Clark, og det var ham, der havde grundlagt Greville. For et Par Aar siden var han imidlertid bleven dræbt af en Indianer, og da han var Enkemand, var hans eneste Søn, Terents, altsaa nu forældreløs. Drengen var en opvakt og godmodig Fyr, der var yndet af alle, og en af de andre Jægere ved Navn Mac Claskey tog ham straks i Huset til sig. Drengen fyldte netop femten Aar den Dag, da han gik over til Fred Linden for at faa ham ud at søge efter Koen.

Georg Lindens Familie bestod af ham selv, hans Kone, en Datter, Edith, der var fjorten Aar, og hans Søn, Fred, der var seksten. De var alle friske, sunde og rødmussede, og Familien betragtedes som en af de mest velstaaende i Greville.

»Er Koen nogen Sinde løbet væk før?« spurgte Fred, idet han og den irske Dreng begav sig af Sted uden at tage deres Bøsser med; thi det ansaa de ikke for Umagen værd.

»Nej, ikke det, jeg véd, og vi længes allesammen efter at faa hende tilbage, for vi holder ikke af at undvære vort Mælk-og-Brød.«

»Vor Ko kom hjem, lige da Solen gik ned i Aftes.«

»Ja, det gjorde de alle, undtagen vor, og derfor tager jeg heller ikke mod nogen Undskyldning af hende.«

»Hør, Ter, Brindle havde jo en Klokke om Halsen — ikke sandt?«

»Jo, vel, og den var hun svært stolt af.« —

Omkring Greville var Skoven bleven ryddet, og Jorden var bleven dyrket med Majs, Kartoffler og Korn, men bag ved dette aabne Belte bredte den umaadelige Skov sig, som i sin Tid bedækkede næsten hele Amerika. Omtrent en Fjerdingsvej syd for Byen løb en lille Flod, der efter mange Bugtninger og Svingninger til sidst løb ud i Mississippi. Paa de fleste Steder var dette Vandløb henved tyve Fod bredt og havde en Dybde af fra een til seks Fod; men efter stærke Regnskyl svømmede det tidt over sine Bredder og blev meget dybere.

Terents Clark fortalte sin Ven, at han den foregaaende Aften havde søgt efter Koen Nord og Vest for Bygden, og at det derfor ikke var værd at søge mere i den Retning, men derimod gaa over Floden og gennemsøge den nærmeste Del af Skoven mod Syd og Øst.

Da Drengene naaede ned til Flodbredden, gik de langs med denne til venstre og undersøgte den sumpede Jord for om muligt at finde Dyrets Spor. De havde heller ikke gaaet langt, før Terents pegede ned for sig og sagde: »Se der!«

Det var ganske rigtig Sporene af en Ko, som var gaaet ud i Vandet fra den samme Side, hvor

Drengene stod. Gennem det klare Vand kunde de se Sporene et Stykke ud i Flodlejet og paa den anden Side var de ogsaa tydelige at se, der hvor den var gaaet op af Vandet.

»Alle Kofødder ligner jo rigtignok hinanden; men mon det alligevel ikke skulde være Brindles, vi ser der?« sagde Fred.

»Jeg er lige ved at tro det,« sagde Terents, der ikke alene saa tværs over Vandet, men ogsaa ind i Skoven bag ved, som om han ventede at faa Øje paa Koen selv. »Det er vist ikke værd at betænke sig paa at gaa bag efter,« tilføjede han derpaa, idet han begyndte at trække Sko og Strømper af for at vade over Strømmen, der paa dette Sted ikke var mere end een til to Fod dyb.

Fred fulgte hans Eksempel, og snart stod de ovre paa den anden Side, hvor de fortsatte Efterforskningen. De var ikke saa skovkyndige, at de kunde spore Dyret gennem Skoven ved saadanne Midler, som en Indianer vilde have benyttet sig af; men ved at gennemstrejfe den i forskellige Retninger haabede de dog snart af finde Koen; thi hvis den endnu havde Klokken om Halsen, maatte de jo kunne høre den, naar de kom nær nok til den.

Men medens de saaledes vandrede fremad, gav Fred Linden sig selv et Spørgsmaal, som han dog ikke sagde højt: »Var den maaske bleven stjaalen?«

Det var lidt urimeligt at tænke sig, at en Ko vilde forlade sine Kammerater og løbe bort paa en Tid, da den blev malket to Gange om Dagen. Yveret vilde jo snart blive saa spændt, at den brølende vilde søge hjem for at faa Lindring for sin Pine. Nu var der gaaet to Malkninger over, og hvis Koen

var stjaalen, saa maatte Tyven have besørget Malkningen. Men hvem kunde Tyven være?

Fred kunde ikke lade være at tænke paa, at det maaske havde været en Rødhud, som her havde været paa Spil, især da han nu ogsaa kom til at huske paa, at han havde hørt, at der i den sidste Tid var set flere Flokke af disse i de nærliggende Egne. Han fortrød derfor, at han ikke havde taget sin Bøsse med, og var ikke langt fra at bestemme sig til at gaa tilbage efter den. Det var endnu ikke Middag, saa de havde Tid nok til at gøre det.

»Ter,« sagde Fred og vendte sig om mod Vennen, der gik bag ved ham; »det var en Fejl af os, at vi ikke tog vore Bøsser med.«

Den irske Dreng vilde til at svare; men i det samme løftede han advarende Haanden og sagde: »Hys!«

Begge stod lige saa ubevægelige som Træstammerne omkring dem, og lyttede spændt.

Rundt om dem lød den brummende og susende Lyd, som altid høres i en stor Skov, og de var saa langt borte fra Floden, at dennes sagte Rislen ikke kunde høres.

»Jeg kan ingen Ting høre,« sagde Fred, da de havde staaet og lyttet et helt Minut.

»Jeg heller ikke,« sagde Terents.

»Hvorfor sagde du da Hys?«

»Fordi jeg syntes, at jeg hørte en Klokke.«

»Hvad!« udbrød Fred, »er du vis paa det?«

»Ja, lige idet jeg vilde til at tale, hørte jeg en svag Lyd — og jeg syntes det var en Klokke.«

»Fra hvilken Kant kom den?«

»Hans Ven pegede mod Syd og i det samme hørte de begge tydelig den svage Lyd af en Klokke, som ringede langt inde i Skoven.

»Du har Ret,« sagde Fred, »nu er vi paa Sporet af gamle Brindle; men det er rigtignok mærkeligt, at hun er kommen saa langt bort fra Hjemmet.«

»Aah, hun er vel faret vild, den gamle Mær,« sagde Terents.

»Det plejer Køerne ellers aldrig at gøre,« svarede Fred; men Drengene var nu i altfor godt Humør til at gruble mere over en Forklaring paa dette Særsyn. Koen var et værdifuldt Kreatur, for det var den eneste, Terents's Plejeforældre ejede, og derfor kunde de meget daarligt undvære den.

Da Drengene var gaaet nogle Hundrede Skridt længere ind i Skoven, blev de imidlertid uenige om den Retning, de skulde følge.

»Du gaar altfor meget til venstre, Fred,« sagde Terents; »det ender jo med, at du gaar helt rundt.«

»Nej, vist gør jeg ej, jeg vilde endda til at dreje lidt mere i den Retning,« svarede den forbavsede Fred. »Du er fejl paa det.«

Den anden paastod imidlertid, at han havde Ret, og han var saa vis herpaa, at han ikke vilde gaa et Skridt videre i den Retning, hans Ven fulgte. I nogen Tid stod de saa og trættedes om det.

»Der er kun een Udvej,« sagde Fred til sidst, »og det er, at enhver af os følger den Retning, han holder for den rette. Koen kan ikke være langt borte, og vi vil snart faa at se, hvem der har Ret. Den af os, der finder Brindle, skal kalde paa den anden, skal vi være enige om det?«

»Det var lige akkurat det, jeg gik og tænkte paa,« svarede Terents, og dermed skiltes de; Fred gik lidt mere til venstre, og Terents drejede brat af til højre. De tænkte imidlertid ikke paa at skilles

længere ad, end at de kunde blive ved at høre hinanden, og hvis der ikke havde været saa tæt Underskov, vilde de have kunnet beholde hinanden i Sigte.

Fred var ikke gaaet længere end et Par Hundrede Alen, før hans gamle Mistanke trængte sig frem med fornyet Styrke. Der maatte være noget galt fat, noget som truede ham og hans Ven med Fare. »Nu er jeg gaaet saa langt, siden jeg hørte den Klokke første Gang, at jeg maatte være kommen langt forbi den,« sagde han, idet han pressede Læberne sammen og rystede paa Hovedet, »og hvis det var Brindle, der ringede første Gang, saa vilde hun ogsaa blive ved med det.«

To Gange før var det forekommet Fred, at han hørte noget bevæge sig inde i Underskoven lidt foran og til den ene Side, og nu blev Lyden saa tydelig, at det ikke kunde være nogen Fejltagelse.

»Maaske er det Ter, som er søgt der over, efter at han er kommen paa det rene med, hvilken Bommert han har begaaet. — Nej, min Sæl! det er ikke Ter!«

Fred fo'r forskrækket sammen; thi han var nu temmelig vis paa, at det var en Indianer, og han havde jo slet ingen Vaaben at forsvare sig med, men medens han stod og overvejede, om han skulde løbe sin Vej, opfangede han et Glimt af den Skabning, der havde foraarsaget hans Uro, og han saa, at den gik paa fire og ikke paa to.

Dette var en Lettelse for ham, skønt det ikke fjernede al hans Frygt; thi det var langt fra ethvert af Skovens vilde Dyr, han skøttede om at møde. Et Øjeblik efter brød han imidlertid ud i en

hjertelig Latter; thi det, han saa, var Koen, der gik og aad af Skovbundens frodige Græs.

»Hvad sagde jeg!« udbrød Fred, »nu kan Ter da se, at det var mig, der havde Ret. Du er en rigtig gammel Mær, Brindle, at du saadan har trukket os om ved Næsen.«

Koen saa forskrækket op, da hun hørte hans Stemme, men da hun straks saa, at det var en god Ven, begyndte hun at æde igen. Fred gik hen paa Siden af hende for at se paa Yveret. Det var ikke meget fuldt, og det var derfor tydeligt, at hun var bleven malket samme Formiddag. Endvidere saa Fred, at Koen ingen Klokke havde om Halsen, og dette forklarede, hvorfor de kun een Gang havde hørt den ringe.

»Snoren maa være gaaet itu, saa Klokken er falden paa Jorden, og der er nogen, som har været saa venlig at malke Brindle.« Disse Ord var endnu paa Freds Læber, da han hørte en Lyd, der ganske berøvede ham Mælet: Langt ude til højre hørte han en Klokke ringe.

Det var akkurat den samme, som han og hans Ven havde hørt, og da Brindles Klokke var tabt, kunde dette Signal kun betyde een Ting: Det blev givet for at lokke Drengene i en Fælde.

Uden at gøre Ophold for at tænke over de mange Spørgsmaal, der efter dette styrtede ind paa Fred, ilede han af Sted, saa hurtig, han kunde for at advare sin Ven mod Faren.

Da Fred hørte Klokken anden Gang, var Terrents ikke mere end hundrede Fod fra det Sted, hvorfra Lyden kom, og han kunde ikke have hørt den mere tydelig, om han havde staaet paa selve Stedet. Lyden var saa mærkelig, at han straks fattede Mistanke. Det var ikke den uregelmæssige

Klingren, der lyder, naar en Ko ryster Klokken ved at slaa med Hovedet eller rykke Græsset af, nej, Lyden lignede meget mere en Bordklokkes, saa regelmæssig var den.

»Det var ikke Koen,« hviskede den forskrækkede Terents. »Jeg maa se at opdage, hvad dette her skal betyde.«

Da han ikke havde noget Vaaben at forsvare sig med, og han vidste, at han truedes af Farer, burde han hellere have skyndt sig derfra; men hans Nysgerrighed var for stor til, at han kunde bekvemme sig hertil.

Han listede sig fremad saa forsigtig og lydløst som mulig, som om han var en Spion, der skulde udspejde Fjendens Lejr. Ofte standsede han, lyttede og stirrede til alle Sider; thi han vilde ikke lade sig overraske af noget.

Da han paa denne Maade var kommen nogle Favne fremad, lød Klokkeringningen igen, men blev i det samme standset. Saa svag Lyden var, saa blev han dog nu i Stand til bestemt at afgøre, fra hvilket Punkt den kom, og efter et Øjebliks Betænkning listede han sig hen imod det.

Lige paa een Gang fik han Øje paa en Skikkelse, der i krumbøjet Stilling listede sig frem mellem Træerne. Det var en Indianer-Kriger, og han havde Klokken i Haanden. Hans Ansigt var malet med rød og sort Farve, hans lange Haar, der var groft og stridt som en Hestehale, hang ned over Skuldrene og Ansigtet, og ud igennem det skinnede hans Øjne med en vild, uhyggelig Glans. Forøvrigt var han klædt i den almindelige Krigerdragt med Kniv og Tomahawk i Bæltet, og i sin fremadbøjede Stilling vedblev han at kigge snart til den ene Side og snart til den anden, som om han

ventede paa, at et eller andet skulde ske. I venstre Haand slæbte han Bøssen efter sig, og i højre holdt han Koklokken meget forsigtig, saa at den ikke gav nogen Lyd.

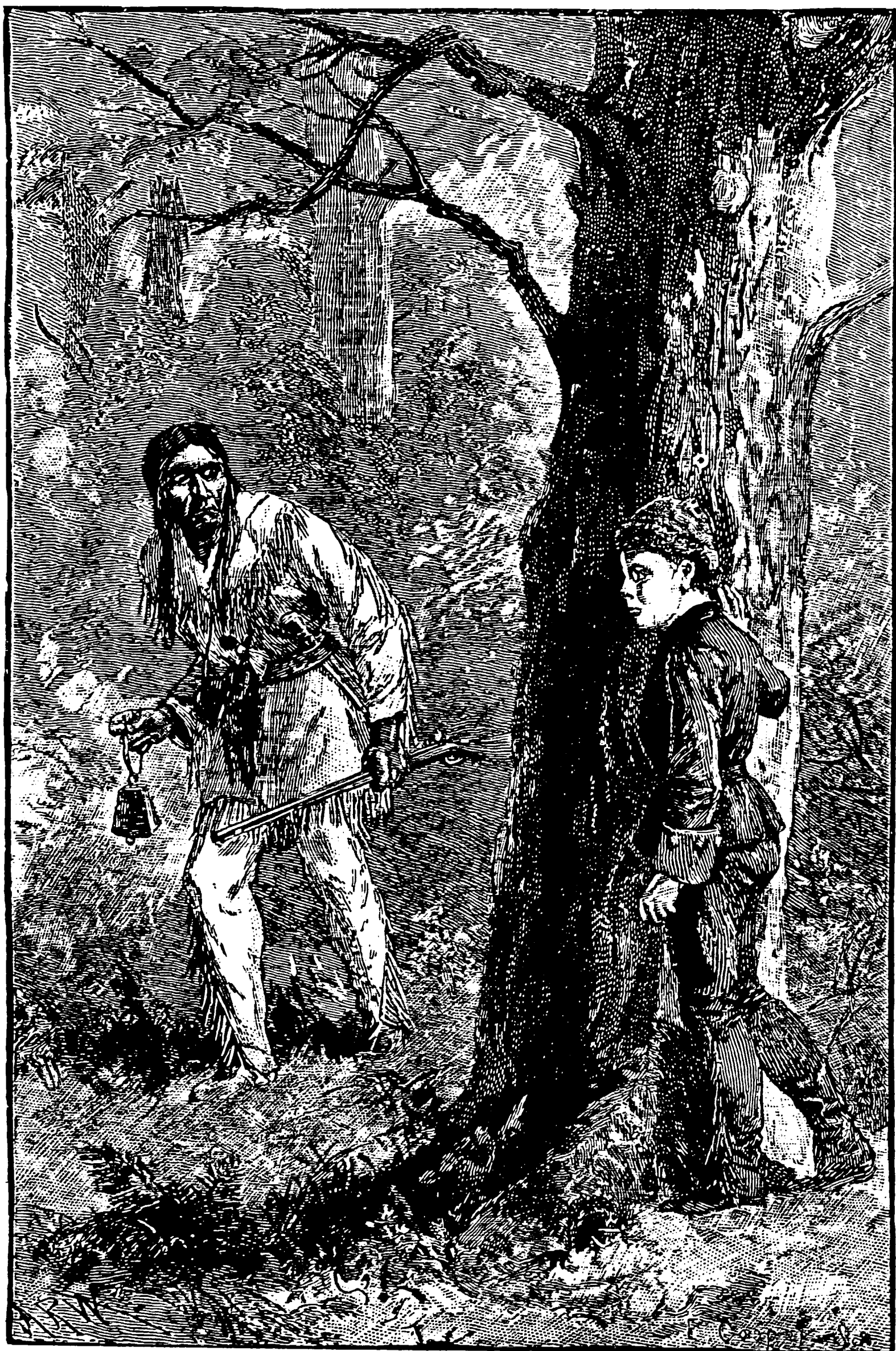
Det var tydeligt, at naar Terents kunde se Indianeren, saa kunde denne ogsaa se ham. Paa sin forsigtige Maade listede han sig frem i en Retning, der gik vinkelret paa den, Knøsen fulgte, og denne forstod straks, at han var i stor Fare. Han dukkede sig derfor hurtig ned og bevægede sig saa hurtig og lydløst, han kunde, hen til det nærmeste Træ, bag hvilket han stillede sig.

»Aah, bare jeg dog nu havde min Bøsse,« tænkte han, »saa skulde jeg snart opgøre mit Mellemværende med den Skurk der, som har stjaalet gamle Brindle og nu ogsaa vil have fat i mig.«

Her kan vi lige saa godt med det samme fortælle, at Indianeren var en Winnebago Kriger, hvis Hjem laa langt imod Nord, men som sammen med flere andre var draget ud paa et Krigstogt. De havde fundet Koen og malket den for at drikke dens Mælk efter først at have taget Klokken af den, for at dens Ejermænd ikke skulde finde den. Men det var først senere, at den Kriger, vi har præsenteret for vore Læsere, fandt paa at lokke de hvide til sig med Klokken; heri havde hans Kammerater ingen Del, om end de gerne, hvis de havde kunnet, vilde have undlivet alle de hvide i Greville.

Da Indianeren var bleven ene, besluttede han altsaa at tage ham til Fange, som blev sendt ud efter Koen, for derefter at udspørge ham om Tilstanden i Bygden og bagefter dræbe og skalpere ham.

Da Terents havde staaet omtrent fem Minutter bag ved Træet, saa han til sin Skræk, at India-

neren med Klokken nærmede sig ham langsomt. Det kunde han høre paa den svage Klingren, som Klokken et Par Gange frembragte, og da han til sidst dristede sig til at kigge ud ved Siden af Træet, blev han endnu mere forskrækket; thi han saa, at Indianeren nu styrede lige hen imod det Sted, hvor han stod, og at han havde sit Blik stift hæftet paa Træet.

»Nu er jeg om en Hals!« gispede Terents, »Skurken har set mig — kanske endda før jeg saa ham.«

Dette var meget muligt; thi det kunde godt ligne Indianeren at lege med sit visse Bytte, som en Kat leger med Musen.

Enhver kan let forestille sig, hvilken frygtelig Stilling Knøsen befandt sig i: han havde ingen Vaaben at forsvare sig med, og hvis han prøvede paa at løbe sin Vej, kunde Fjenden skyde ham ned i Flugten.

»Jeg vil vente, til hans Hoved kommer om det Træ der, saa vil jeg give ham saadan een paa Planeten, at han dejser om paa Ryggen, før han kan sanse, hvad der er paa Færde. Naar han er falden til Jorden, vil jeg mule ham, saa længe jeg kan, og derefter vil jeg tage hans Bøsse og Kniv og Tomahawk og drive ham foran mig til Bygden.«

Drengen var netop færdig med at udkaste dette lovende Program, da en svag Ringen forkyndte ham, at Indianeren kun var nogle faa Skridt fra Træet, og i samme Øjeblik, han bemærkede det, gjorde han en anden, lige saa interessant Opdagelse, nemlig at der henne bag et Træ, kun et halvt Hundrede Alen derfra, stod en anden Indianer-Kriger. Denne iagttog skarpt den første Indianer, og med det mærkelige Instinkt, der under-

tiden griber Folk, naar de er i stor Fare, forstod Terents ved første Øjekast, at denne Indianer var en Fjende af den anden; men derfor var han dog ikke vis paa, at han var en Ven af ham selv.

I sin Forbavselse glemte Knøsen for et Øjeblik sin egen Fare og rettede hele sin Opmærksomhed mod den fremmede, der var den mest interessante Krigerskikkelse, han nogen Sinde havde set. Han saa ud til at være mellem atten og tyve Aar og var et Billede paa mandig Styrke og Skønhed.

Han havde et langt og fyldigt sort Haar, der hang ned over Skuldrene og var samlet i et Baand bag Nakken for at holde det borte fra Øjnene. I det øverste af Haaret havde han stukket tre Falkefjer, og om Halsen bar han to Rækker farvede Perler. Den frynsede Jægerskjorte, der naaede omtrent til hans Knæ, var af mørkegul Farve, og om Livet havde han et skinnende rødt Bælte. Paa venstre Haandled bar han et smukt Armbaand, og Frynserne paa hans Benklæder skinnede med mange forskellige Farver ligesom de perlebesatte Mokkasiner. En Kniv og en Tomahawk var stukket i hans Bælte, og i højre Haand bar han en smukt indlagt Bøsse; men den Maade, hvorpaa han haandterede Vaabenet, viste, at han var kejthaandet.

Ansigtet var meget smukt. Næsen var svagt buet, Kindbenene mindre fremstaaende og alle Trækkene mere regelmæssige end almindeligt hos hans Race. Der var noget i Situationen, som morede ham; thi Terents saa ham smile, saa at hans regelmæssige, hvide Tænder kom til Syne.

Det var tydeligt, at han iagttog Winnebagoens Bevægelser, skønt han intet sagde og ikke gjorde noget Tegn til Knøsen, hvis undrende Udtryk han maatte have forstaaet. Synet af denne fremmede

Indianer og Troen paa, at han var en Fjende af den anden, indgød imidlertid den irske Knøs et Mod, som han maaske ellers ikke vilde have følt.

»Han vil se, hvordan jeg bærer mig ad, naar Skurken overfalder mig,« tænkte Terents. »Nu vel, han skal snart faa det at se.«

Heri fik Knøsen Ret. Da Indianeren saa, at Klokken ikke var ham til mere Nytte, lod han den falde og listede sig videre med Bøssen i begge Hænder. Det morede ham ret at lege med den stakkels hvide Knøs bag Træet.

II KAPITEL.

En Ven i Nøden.

Terents satte den højre Fod bag ved den venstre, saa at Legemets Vægt blev ligelig fordelt paa dem begge, og stod saa stiv som en Jærnstang med begge Hænder knyttede og halvt løftede. Han hørte de bløde Mokkasiner træde i det brune Løv, og i næste Øjeblik kom en krum, bemalet Næse til Syne om Træstammen, fulgt af den skraa Pande, det grimme Fjæs og de krummede Skuldre.

Da Winnebagoen fik Øje paa den hvide Dreng, vansiredes hans Ansigt af et Grin, der gjorde det endnu mere afskyeligt.

»Ough Fætter! Ough, hvide Ansigt!«

I det samme sprang Terents frem, og han plantede begge sine knyttede Næver, den ene efter den anden, i det maledede Ansigt med en saadan

Kraft, at Krigeren styrtede baglængs til Jorden. Dog tabte han ikke sin Bøsse, som hans Modstander havde haabet. Havde han gjort det, vilde Knøsen have grebet den og skudt ham, før han kunde komme op.

Det var et meget dumdrigt Slag, og det vilde sikkert have kostet Terents Livet, hvis den anden Indianer ikke havde lagt sig imellem. Det var, som om han kun tog et Par Spring fra det Træ, hvor han stod, og hen til Stedet. Den rasende Winnebago var ved at rejse sig, da han fik Øje paa den smidige og kraftige Kriger, der kun stod et Par Skridt fra ham og pegede paa ham med Bøssen.

»Hund af en Winnebago,« sagde han med dyb og rolig Stemme, »hvis du gør det blege Ansigt Fortræd, skal du dø!«

Skønt den anden Indianer var baade større, ældre og stærkere, blev han dog saa bestyrtet ved at høre disse Ord, at han blev liggende paa Jorden og saa op til sin Modstander med et saa forbløffet Blik, at Terents ikke kunde lade være at le. Winnebagoen havde her truffet sin Overmand.

»Hvis du vil ha'e, at jeg skal ringe lidt med den gamle Koklokke, saa kan jeg gerne gøre dig den Fornøjelse. Jeg synes, at lidt Musik kunde være passende til denne Komædie.« Med disse Ord traadte Terents nogle Skridt tilbage og iagttog Slutningen af Optrinnet med en let forstaaelig Interesse.

»Hvorfor ser min Broder med onde Øjne paa Ulven, der kommer fra Winnebagoernes Hjem? Er ikke alle Rødhuder Brødre?« spurgte Indianeren, som laa paa Siden og støttede sig paa Haanden, hvormed han holdt Bøssen.

»Falkefod er Shawanoe, hvis Krigere har gjort

fælles med Winnebagoerne; men Falkefod har forladt sin Stamme hinsides Mississippi og lever alene i Skovene. Han vil ikke skade den tapre Winnebago, der kæmper mod Mænd, men han slaar den Ulv, som bider de hvide Børn, der aldrig har skadet ham.«

»Hvad forlanger min Broder da?« svarede Winnebagoen med en Stemme, der tydede paa, at han kun nødtvungent holdt sig i Skindet.

»Ulven kan staa op; men han maa lade sin Bøsse blive liggende paa Jorden.«

Det var en haard Befaling; men der var ikke andet at gøre. Indianeren nølede lidt; men derefter rejste han sig med mørkt og skulende Ansigt, foldede Armene over Brystet og saa paa Falkefod med et Blik, der skulde antyde, at han afventede hans næste Befaling.

»Ulven skal nu vende sit Ansigt bort fra Falkefod.«

Winnebagoen lystrede Befalingen saa hurtig, som om han var en Soldat, der var ved at eksersere.

»Saa skal min Broder løfte sit Øje, indtil han ser Bøgen med den hvide Stamme,« sagde Falkefod, idet han for første Gang benyttede Ordet »Broder«.

Træet, han hentydede til, var omtrent halvfjerdsindstyve Alen derfra, og Ulven gav ved et Nik at forstaa, at han havde faaet Øje paa det.

»Nu kan min Broder løbe, og naar han er naaet Bøgen, kan han springe om bag ved den, saa at den skærmer hans Krop; men er min Broder for langsom, da vil Falkefod affyre sin Bøsse, og saa vil Ulven aldrig bide mer.«

Det var haardt for Winnebagoen at lade sin

Bøsse blive tilbage; men det var endnu værre for ham at miste sit Liv, og han betænkte sig derfor ikke paa Valget. Han gjorde et vældigt Spring paa en seks—syv Alen og fo'r derpaa ind imellem Træerne som en opskræmmet Hjort. Da han var kommen halvvejs hen til Træet, lod det til, at han kom i Tanker om, at han ikke kom hurtig nok af Sted fra Shawanoen, der, som han vist antog, stod med hævet Bøsse og Fingeren paa Aftrækkeren; thi han begyndte at springe fra den ene Side til den anden, for at Falkefod ikke saa let skulde ramme ham. For yderligere at forvirre ham udstødte han flere frygtelige Hyl, og det virkede saa komisk, at Terents brast i en hjertelig Latter.

Falkefod havde imidlertid slet ikke Bøssen løftet eller Hanen spændt. Da han saa, hvor bange Ulven var, sænkede han sit Vaaben og iagttog Flygtningens Krumspring. Til Forskel fra de fleste andre Indianere havde han Sans for det komiske, og derfor begyndte han nu ogsaa at le eller rettere at smile, og hans klare Øjnes Glimten viste, hvorledes han nød Optrinnet.

Saa snart Ulven kom hen til Træet, sprang han om bagved det og saa sig for første Gang tilbage; men han maatte aabenbart ikke have følt sig betrygget endnu; thi han fortsatte derefter sin vilde Flugt, indtil Falkefods skarpe Øre ikke længere kunde høre ham.

Terents, der var kommen ganske paa det rene med, at han ikke havde noget at frygte af Falkefod, traadte nu hen og rakte Haanden ud. »Kom her, min røde Ven, og lad mig trykke din Haand; du er en Kærnekarl, og jeg skal aldrig glemme dig, at du saadan har hjulpet mig og faaet ham, den anden Bavian, til at smøre Haser.«

Falkefod smilede ad Knøsens pudsige, men velmente Taksigelse, og gav ham et varmt Haandtryk. »Min Broder er lykkelig,« sagde han, »det glæder Falkefods Hjerte, at han kan være hans Ven.«

»Hvor kan det være, spurgte Terents med ikke ringe Nysgerrighed, »at du, der er lige saa fuld-blods Indianer som Ulven, kan tale Engelsk næsten lige saa smukt som jeg selv?«

»Falkefod har levet mellem de blege Ansigter; da han var et lille Barn, drog han med Shawanoerne ud for at ødelægge de hvide Mænd; men de tog ham til Fange. De behandlede ham venligt og fortalte ham om Gud, der elsker alle sine Børn, enten de er hvide eller røde eller sorte, og de lærte ham at læse i Bøger og skrive sine Tanker paa Papir.«

»Kan du baade læse og skrive?« udbrød den forbavsede Terents.

Falkefod smilede og nikkede. »Falkefod har et Bud til Fred Linden,« sagde han derpaa. »Kender min Broder ham?«

»Om jeg kender ham?« gentog Terents; »jeg kender ham bedre, end jeg kender mig selv. Han gik med mig ud for at lede efter Koen, og han kan vist ikke være langt borte.«

»Ja, han kommer,« sagde Falkefod rolig og saa til venstre. Knøsen drejede sig hurtig rundt; men han kunde ikke opdage nogen Ven. —

— — Saa snart Fred Linden opdagede Bedrageriet med Koklokken, skyndte han sig saa meget som muligt hen efter det Sted, hvorfra Lyden kom, for at komme tidsnok til at advare Terents mod Forræderi, og man vil forstaa, hvor hurtigt Begivenhederne foregik, naar man hører, at han

trods al sin Hast ikke naaede hen til Stedet, før Falkefod havde spurgt efter ham. Indianerens vidunderlig skarpe Øren opfangede Lyden af hans Trin, længe før Terents hørte dem.

Som man vel kan tænke sig, blev Fred meget forbavset ved det, han saa. Terents i venlig Samtale med en Indianer var lige det modsatte af det, han havde ventet at se. Han sagtnede sin hurtige Gang og saa spørgende paa Terents, der, da han var kommen hen til ham, i al Korthed forklarede ham Sammenhængen.

Imens stod Falkefod støttende sig til sin lange Bøsse og betragtede med sin Races naturlige Værdighed de to Venner. Han sagde intet, og viste intet Tegn paa særlig Nysgerrighed, men den, der havde kunnet betragte hans Ansigt, vilde dog have set, at han skarpt iagttog Fred Linden.

Fred lagde derimod ingen Skjul paa sin Interesse for den mærkelige Kriger, der var kommen saa belejligt, og hvem han aldrig før havde hørt Tale om. Ogsaa han gav nu Falkefod et hjerteligt Haandtryk, og det varede ikke længe, før baade han og Terents var bleven godt kendt med Indianeren. Havde nogen kunnet udtyde dennes Ansigtsudtryk, vilde han have set, at han var særdeles godt fornøjet med de to Drenges, han her for første Gang mødte. Dette var heller ikke at undres over; thi der var en smittende Lystighed og en frejdig Godmodighed over Terents, der maatte virke tiltalende paa enhver, og hvad Fred angaar, da indtog han altid ved første Øjekast alle for sig. Han var lige saa høj som Falkefod, med brede Skuldre, muskuløse Arme og Ben, klare, skarpe Øjne og runde rødmussede Kinder, og det var let at se paa ham, at han havde alle Betingelser for

at blive, hvad han allerede var godt paa Vej til at være — en i alle Henseender fuldkommen Idrætsmand.

Begge Drenge var klædte i simpelt, hjemmegjort Tøj, korte Trøjer, Knæbukser, hvide Uldstrømper og rund Skindhue uden Skygge. — Da de havde gaaet et Stykke, fandt de Koklokken, og til Terents's Beroligelse fortalte Fred nu, at han havde truffet Brindle og havde jaget hende paa Vej hjemefter. I det den irske Knøs tog Klokken op, pegede Falkefod paa Bøssen, som laa tæt ved den. »Den tilhører min Broder,« sagde han.

Den henrykte Terents kunde næppe tro, hvad der blev sagt ham. Han stirrede paa Indianeren, som om han troede, han havde hørt fejl. »Det var jo dig, som aftvang Skurken Bøssen, Falkefod, derfor maa den da tilhøre dig.«

Falkefod saa ned paa sit eget smukke Vaaben og rystede paa Hovedet. Han trængte ikke til Bøssen og kunde ikke med god Samvittighed tage den. Men Winnebagoen havde jo truet Terents med Døden, og derfor mente han, at denne nu passende kunde faa Bøssen i Erstatning. Dette passede saa meget bedre, som den irske Knøs endnu aldrig havde ejet et saadant Vaaben, medens Fred allerede længe havde besiddet en smuk Bøsse. Sjæleglad bukkede Knøsen sig derfor og tog Byttet op, og hans Glæde blev endnu større, da han saa, hvilket fortrinligt Vaaben det var.

»Den har sikkert nok fra først af tilhørt en hvid Mand,« sagde Fred; derfor er det jo i sin Orden, at den atter kommer tilbage til Racen.«

«Den er ladt,« sagde Terents, idet han løftede Hanen lidt og saa paa Krudtet paa Panden. Der-

efter slængte han med et fornøjet Grin Bøssen om Skulderen.

I det samme stak Falkefod Haanden ind paa Brystet og fremtog en lille Bibel, mellem hvis Blade han udtog et Stykke Papir, der var sammenfoldet flere Gange. Han rakte det til Fred, der meget forbavset tog imod det. Han genkendte sin Faders Haandskrift og læste følgende:

»Kære Fred!

Da Bowlby har forvredet sin Fod, saa at han ikke kan være os til nogen Nytte, og det træffer sig saa heldigt, at jeg kan faa Bud til dig, vil jeg bede dig om at komme hen til os; thi du er jo nu saa stor og stærk, at du nok kan gøre en Mands Arbejde. Du kommer jo til at gøre Rejsen til Fods, men Stien er saa tydelig, at du sagtens kan følge den. I Løbet af 3—4 Dage maa du nok kunne tilbagelægge de 20 Mil fra Greville og hertil. Hils Moder og Edith. Jeg sender Brevet med en ung Shawanoe Indianer ved Navn Falkefod; han er den mærkeligste Yngling, jeg endnu har truffet paa, og naar du kommer herhen, skal jeg nok fortælle dig en hel Del om ham.

Din Fader.«

— »Falkefod byder nu sine Brødre Farvel,« sagde den unge Indianer og rakte Haanden ud, da han saa, at Fred havde læst Brevet; men han haaber snart at møde dem igen.«

»Det skal ikke blive vor Skyld, hvis det ikke sker,« var Freds hjertelige Svar, som Terents stemmede i med. Efter nogle faa venlige Afskedsord skiltes de derpaa. Falkefod fulgte i den flygtede Winnebagos Spor, medens Drengene styrede lige hjemefter.

Medens de er paa Vej, vil vi imidlertid gøre Rede for, hvorledes det gik til, at Falkefod bragte Brev fra Georg Linden til hans Søn.

I Louisiana Territoriet, som det den Gang kaldtes, var der endnu Hundreder af Kvadratmil, som ikke var betraadt af nogen hvid Mands Fod, ja, knap nok af Indianere. Her vrimlede det af Bævere, Oddere, Ræve, Bjørne og Bøfler, og disse Egne var derfor sande Guldgruber for Pelsjægerne.

Georg Linden, Rufus Hardin og James Bowlby var, som alt bemærket, tidlig paa Efteraaret draget op til Foden af Ozark Bjærgene og havde opslaaet deres Bolig der for at samle Pelsværk. De kendte Egnen godt, thi de havde været der adskillige Gange før.

Saa snart de kom dertil, opførte de et stærkt Blokhus af tykke Træstammer. Det havde ingen Vinduer, men en solid Dør, som kunde tillukkes ved stærke Tværstænger. Herinde gemte de deres Forraad og det Pelsværk, de samlede, og her havde de deres Natteleje, som bestod af Tæpper, der blev spredt paa den bare Jord.

Om Jægerne selv eller deres Arbejder er der ikke meget at fortælle, det var alle tre midaldrende Mænd, som var vant til at taale alle Slags Savn og Strabadser, og Livet i den ensomme, vilde Skov havde vænnet dem til modigt at trodse alle Farer, hvad enten disse kom fra Dyr eller Mennesker.

Det var den fjerde Dag efter deres Ankomst, at det Uheld skete, som Linden omtalte i Brevet. Tidlig om Morgenens var de alle tre gaaet ud for at efterse deres Fælder; de gik hver for sig langt fra hinanden, og da Bowlby vandrede langs med et Vandløbs stenede Bred, gled en løs Sten bort

under hans Fod, og derved forvred han Ankelen saaledes, at han slet ikke kunde støtte paa Foden.

»Det var en rar Historie,« brummede han, idet han satte sig paa Jorden, medens hans Ansigt fortrak sig af Smerte. »Der vil gaa lang Tid, før jeg kan gaa igen, og de andre maa enten bringe en Hest herud eller selv bære mig hjem. Hallo!«

Han raabte, saa højt han kunde, og nærede ingen Frygt; thi han vidste, at hans Venner snart vilde komme til Stede, selv om de ikke hørte hans Raab. Men medens han sad paa Jorden mellem de to Bævere, han havde fanget, kom han til at tænke paa, at han dog vilde være temmelig ilde faren, hvis et vildt Dyr angreb ham, eller hvis en omstrejfende Indianer nærmede sig. Han havde, som han plejede, ladet sin Bøsse blive i Blokhuset for ikke at have mere at slæbe paa end højst nødvendigt.

Han blev derfor meget forskrækket, da efter hans tredje Raab en Indianerkriger fuldt bevæbnet kom gaaende ud af Skoven og nærmede sig ham; men de Fredstegn, han gjorde, og fremfor alt de Ord, han sagde, beroligede ham dog snart.

»Min Broder lider Smerte; Falkefod vil hjælpe ham til hans Blokhus.«

»Hvis det er Meningen,« sagde Bowlby, »saa er du akkurat den, jeg venter paa. Bæverne lader vi ligge; dem kan de andre hente, og hvis jeg saa maa støtte mig til din Skulder, kan jeg vistnok humpe tilbage; men jeg kommer nok til at ligge tungt paa dig,« tilføjede han med et tvivlraadigt Blik paa Indianeren, »og du er jo ikke stort mere end en god Knøs.«

»Prøv kun, min Broder,« sagde Indianeren med et Smil.

Den uheldige Jæger prøvede ham, og In-

dianeren bestod Prøven godt, skøndt han halvt maatte bære den tilskadekomne. Da de naaede et lille Vandløb, satte Bowlby sig ned og lod den unge Shawanoe bade den ophovnede Ankel. Det skaffede ham nogen Lindring.

Under deres besværlige Vandring hjemad talte de to meget sammen og fik en hel Del at vide om hinanden. Falkefod fortalte, hvorfor han havde fundet det nødvendigt at forlade sin Stamme paa den anden Side af Mississippi. Han fortalte ogsaa, at han om Sommeren havde tilbragt mere end een Nat i Pelsjægernens forladte Hytte, og at han engang havde skudt en Ulv, som ogsaa vilde derind.

Linden og Hardin var kommen tilbage fra deres Runde og sad og undrede sig over, hvad der kunde have opholdt deres Ven, da de til deres store Forbavselse saa ham komme hinkende, støttet af en ung Indianerkriger. Linden sprang op for at hjælpe, men Bowlby vinkede ham tilbage og sagde, at ingen kunde hjælpe ham saa godt som Falkefod.

Efter at Bowlby var bleven anbragt paa sit Leje i Blokhuset, ilede Indianeren ud i Skoven og kom snart atter tilbage med nogle Blade, hvis Virkninger han kendte. Han svøbte dem ind i en Linnedklud, knuste dem derefter med en Sten og lagde dem i denne Tilstand paa Ankelen, der imidlertid var bleven endnu mere opsvulmet. Bowlby følte straks stor Lindring; men han blev meget lang i Ansigtet, da Falkefod sagde ham, at der vilde gaa flere Uger, før han igen kunde bruge Foden.

»Saa kommer vi to til Kort,« sagde Linden, »bare vi endda havde Fred her, saa kunde han hjælpe os?«

»Hvor er min Broders Hjem?« spurgte Falkefod blidt.

»I Nybygden Greville, godt en Snes Mil mod Nord.«

»Falkefod ved, hvor det er,« svarede han, »og han vil tage Bud med for sin Broder; thi hans Fjed fører ham den Vej.«

»Tak skal du have,« sagde Linden, »saa vil jeg skrive et Brev til min Søn; thi hvis du kom med et mundtligt Bud, vilde han maaske ikke tro dig.«

Med disse Ord gik Linden ind i Blokhuset og kom snart efter ud med det Brev, vi allerede kender. Han foldede det sammen og skrev med sin Blyant udenpaa:

»Frederik Linden,

Grevil.«

Derefter rakte han det til Falkefod og beskrev ham Huset, hvor det skulde afleveres.

»Hvis den store Aand ikke vil det anderledes, skal det være i din Søns Haand, før Solen er gaaet ned tre Gange; men,« tilføjede Falkefod, idet han saa paa Brevet, »har min Broder ikke gjort en Fejl?«

»Hvad mener du?«

»Naar Falkefod skriver »Greville«, sætter han to Bogstaver mere til; men maaske er det Falkefod, der tager Fejl.«

Ingen Pen formaar at beskrive den Forbavselse, som ved disse Ord tegnede sig paa Pelsjægerens Ansigter. Her var en ung Indianer, som lærte en aldrende hvid Mand, hvorledes han skulde skrive Engelsk. I over et Minut sagde ingen af dem et Ord, de nøjedes med at stirre paa Falkefod, der stod foran dem med Brevet i Haanden.

Med et dybt Suk rejste Linden sig endelig langsomt op.

»Nu har jeg minsæl aldrig hørt Magen! Kan du læse Skrift — det er da umuligt.« Som om han endnu tvivlede, tog han Brevet fra ham, trak Blyanten op af Lommen, satte de to Bogstaver til, aabnede saa Brevet, gav Indianeren det tilbage og sagde: »Lad os høre, om du kan læse det.«

»Min Broder skriver, saa at enhver kan læse hans Skrift,« bemærkede den unge Shawanoe, hvorefter han med rolig Stemme læste Brevet op til største Forbavselse for dem alle og da især for Bowlby, som ikke selv kunde læse.

Her maa bemærkes, at skønt Linden ikke endnu havde omtalt det, havde han dog for længe siden hørt Tale om Indianeren Falkefod og hans Bedrifter. Men han havde aldrig truffet Ynglingen og havde heller aldrig tænkt sig, at han kunde læse. Nu greb han ham i Armen og udbrød: »Hvor i al Verden har du dog lært det? Sæt dig ned imellem Jim og mig og lad os høre noget om dette.«

Falkefod nølede lidt, men satte sig saa ned og besvarede de Spørgsmaal, der blev givet ham, skønt de næsten var utallige.

Pelsjægerne blev mere og mere indtagne i Falkefod; de bad ham om at spise til Middag hos dem, og det gjorde han. Da de havde spist, udfordrede de ham til en Kapskydning. De var alle tre udmærkede Skytter, ja, Linden blev endog anset for den bedste i hele Greville, men Falkefod overvandt dem dog alle baade med sin egen Bøsse og siden med deres. Deres Beundring blev større og større, de klappede ham paa Skuldrene og vilde have ham til at blive en Uge hos dem; men han

rystede paa Hovedet; han havde sine egne Grunde til at haste med at komme af Sted. Imidlertid maatte han love dem at komme igen, saa snart han kunde. Saa trykkede han deres Hænder og drog af Sted til Greville. Hvorledes han her traf Terents og Fred, har vi allerede hørt.

III KAPITEL.

Den indianske Djævel.

Efter at Fred var kommen hjem og havde givet sin Moder Brevet, blev det bestemt, at han skulde drage af Sted tidlig den følgende Morgen; thi han kunde da naa Blokhuset den fjerde Dag. Hele hans Bagage bestod af nogle Stykker Linned og et tykt Tæppe, som han bar sammenrullet paa Ryggen, samt Bøsse, Krudthorn og Kuglepung. Saaledes udrustet tog han en hjertelig Afsked med sin Moder og Søster og begav sig af Sted. Da han gik forbi det Hus, hvor Terents boede, og ikke saa noget til ham, raabte han hans Navn, idet han passerede Døren, men da han intet Svar fik, troede han, at Vennen endnu laa og sov. Man vil derfor kunne forstaa, hvor glad overrasket han blev, da han efter at være kommen et Stykke ind i Skoven hørte en lystig Fløjten og straks genkendte Tonerne og den hjertelige Latter, som fulgte ovenpaa. Da han kiggede til venstre saa han Terents staa der i fuld Udrustning med Kuglepung, Krudthorn, Byldt paa Nakken og Bøsse over Skulde-

ren. Den irske Drengs røde pluskævede Ansigt og klare Øjne straaledede af Glæde, idet han paa Soldatervis hilste paa sin Ven.

»Ej, Terents!« udbrød den forbavsede Fred, »hvad betyder dog dette?«

»At jeg vil følge med dig til Ozark. Tror du, jeg kunde blive i Ro her, naar jeg vidste, at du skulde paa den lange Rejse uden at have nogen til at passe paa dig.«

»Det fornøjer mig sandelig, mere end jeg kan sige dig,« sagde den sjæleglade Fred og slog ham paa Skulderen, »der er ikke nogen i den hele vide Verden, jeg hellere vilde have til Ledsager end dig. Men hvordan har du dog faaet Lov til det?«

»Jo, ved en Krigslist, ser du,« svarede Terents. »Jeg fremstillede jo Sagen paa min Maade for de gamle, saa at de ikke kunde faa andet ud af det, end at jeg kunde tjene meget mere deroppe i Bjergene end ved at hjælpe dem, og det slog Hovedet paa Sømmet.« —

Saa vandrede de to Drenge da videre i den friske, kølige Morgenluft. De vidste godt, at der maaske vilde møde dem mange Farer og Besværligheder paa den lange Rejse; men dette tjente kun til at gøre denne mere fornøjelig og interessant, og de var parat til med frisk Mod at tage imod alt, hvad der vilde komme.

De havde begge taget Mad med til et Døgn; der var intet til Hinder for, at de havde kunnet tage saa meget med, at det havde kunnet vare til hele Rejsen; men dette var deres Jægernatur imod. Skoven var jo fuld af Vildt, og hvorfor skulde de saa ikke tage imod, hvad den tilbød dem.

De fulgte Sporet, som de seks Pakheste havde

dannet for kort Tid siden, og som derfor var tydeligt nok, og vedblev at vandre frem indtil Middag, da de kom til et lille Vandløb. Her gjorde de Holdt, drak af det kolde, klare Vand og spiste et godt Maaltid, og da de havde hvilet en Times Tid, begav de sig paa Vej igen.

»Der er noget,« sagde Fred længere hen paa Eftermiddagen, »som vi ikke har tænkt tilstrækkelig over, og som dog er meget vigtigt.«

»Hvad er det?« spurgte Terents.

»Husker du ikke, at Falkefod i Gaar fortalte os, at Winnebagoen, fra hvem han tog Riflen, hørte til en større Flok Krigere. De maa temmelig sikkert befinde sig mellem os og Bjærgene, og i saa Fald kan vi gerne træffe paa dem.«

»Jeg er af samme Mening som du,« svarede Terents; »men der er for Resten en anden Ting, som gør mig mere urolig.«

»Hvad er det?« spurgte den forbavsede Fred og vendte sig om.

»Et eller andet Dyr eller Menneske har fulgt efter os den sidste halve Time. Jeg har hørt det flere Gange, og det er ikke langt fra os nu.«

De to Drenge stod stille og saa sig tilbage. Fred antog, at det var en af de Winnebagoer, han nys havde omtalt; men han tog fejl. Det, de nu saa, var ikke et Menneske, men et mærkeligt Dyr af et saa frygteligt Udseende og fjendtlig Adfærd, at de straks rev Bøsserne af Skuldrene, fordi de vidste, at en Kamp var uundgaaelig.

Der er ingen Grund til at tvivle paa Sandheden af de amerikanske Jægeres Beretning om vilde Dyr af forbavsende Styrke, Hurtighed og Glubskhed, de i tidligere Tid traf paa i de store Skove. Ovre i Klippebjærgene kom Trapperne saa-

ledes undertiden i Kast med et Dyr, som de gav det betegnende Navn »den indianske Djævel«, og som var saa farlig, at Jægerne ikke saa sjældent foretrak at forlade Egnen, hvor den huserede, frem for at indlade sig i Kamp med den.

Det Dyr, som Fred og Terents saa paa Stien bag ved dem, lignede nærmest en Mellemting mellem en Tiger og en Panther. Fred havde hørt sin Fader tale om et saadant Kreatur, der var baade forhadet og frygtet af Jægerne, og han var vis paa, at de ogsaa vilde faa Bryderi med dette. Hvor heldigt, at de hver havde en ladt Bøsse i Haanden!

Bastard-Dyrets Adfærd var lige saa mærkelig som dets Udseende. Det syntes at have travet rolig hen ad Stien med Næsen i Jorden, indtil det nu opdagede, at dets Bytte var standset og iagttog det. Da standsede Bæstet ogsaa brat og løftede Hovedet, som om det nu ogsaa blev nysgerrigt efter at faa noget nærmere at vide om sit tilkommende Maaltid.

Medens det stod saaledes med Næsen højt i Vejret, slog det Drengene, at det lige saa meget lignede en Ulv som en Panther. Men det var større end begge, og der var ingen Tvivl om, at det var frygtelig stærkt og vildt.

Saaledes stod Modstanderne omtrent et Minut og saa stift paa hinanden, og Afstanden imellem dem var ikke mere end omtrent halvfjerdsindstyve Alen. Havde den været mindre, vilde Drengene have fyret paa Dyret; men de var bange for, at de Saar, de paa den Afstand kunde give det, kun vilde gøre det end mere rasende. En af de mest fremtrædende Egenskaber hos »den indianske Djævel« er dens Sejlivethed, og Fortællingerne om denne grænser til det utrolige.

Lige paa een Gang syntes Bæstet at blive be-

tagen af Afsky for de to Drenge; thi det gjorde kort omkring og travede bort med den store bu-skede Hale omtrent slæbende hen ad Jorden.

»Det kalder jeg en Fornærmelse!« udbrød Terents, idet han slængte Bøssen til Kinden, tog et hurtigt Sigte og trykkede af, før hans Ledsager kunde forhindre det. Han paastod, at han havde ramt Dyret, men det er mest rimeligt, at han tog fejl; thi det viste intet Tegn til at være saaret, men travede videre med samme Fart, indtil det forsvandt ved en Drejning af Stien.

»Jeg ramte ham meget godt,« forsikrede Terents, der straks gav sig til at lade sin Bøsse, »det er der ingen Tvivl om.«

»Havde du gjort det, saa havde han vel nok ømmet sig paa en eller anden Maade; men det gjorde han jo slet ikke.«

»Du véd jo, at saadanne Bæster er meget sejlivede,« bemærkede Terents, »og Kuglen er naturligvis gledet af fra hans Side.«

»Naar bare jeg kunde tro det,« sagde Fred, »saa vilde jeg skjule mig et eller andet Sted, indtil han stak a', for det vilde blot være at spille Kugler og Krudt at skyde efter ham.«

»Er han ikke stukken a'! Hvad er det, du taler om?«

»Jo, for en Tid, men vi er ikke færdig med den Kavalier endnu, det kan du være vis paa.«

»Vi vil holde vore Bøsser ladte og vort Krudt tørt, og kan vi ikke faa Livet af ham, vil vi dog fylde ham med saa meget Bly, at han knap kan slæbe sig af Sted, og saa vil vi byde ham Farvel og gaa fra ham.«

Drengene ventede nogle faa Minutter, thi de

tænkte, at det mærkelige Dyr maaske vilde vise sig igen, men det kom ikke, og saa gik de videre.

De var nu kommen paa mere jævn Grund, der var intet Krat at bryde igennem, og hen paa Eftermiddagen var Fred vis paa, at de havde tilbagelagt i det mindste fem Mil. De var stadig meget oprømte og gik og nynnede saa smaat, da en Raslen i Buskene til venstre fik dem til at se i denne Retning. Der stod det mærkelige Dyr ikke halvtredsindstyve Skridt fra dem med fremstrakt Hals og stirrede paa dem med det samme nærgaaende Blik som før.

»Hvordan mon han synes, vi tager os ud fra Siden,« sagde Terents. »Nu tror jeg ellers, han er nær nok til, at vi kan gøre det af med ham.«

Fred var lidt i Tvivl om, hvorvidt han skulde give ham et Skud, og medens han overvejede Sagen, drejede Dyret brat om og forsvandt som et Lyn.

»Det er svært saa livligt han kan bruge sine Lemmer,« sagde Terents, »og hvis han skulde finde paa at springe ned paa os fra en Gren, saa var der det, jeg hellere vilde ha'e i Ansigtet, end hans krumme Kløer.«

Da der ikke var noget Sted i Nærheden, som egnede sig til Lejrplads, ladede Terents sin Bøsse paa ny og gik videre; men nu havde de Øjnene bedre med sig og saa sig forsigtig om til alle Sider. De havde endnu ikke set noget Vildt, som de kunde bruge til Føde, men de besluttede at lejre sig, saa snart de kom til en Kilde eller et Vandløb.

Solen var endnu ikke sunken neden for Horisonten, da de kom til et Sted, der tilfredsstillede alle deres Ønsker. En lille Bæk rislede fremad mellem mosgroede Bredder, og paa den ene af disse

var der en lille aaben Plads omgivet af høje Træer, hvis Kroner var saa tætte, at de kunde yde Ly for Regnen, hvis en saadan skulde indfinde sig.

»Vi kunde ikke ønske nogen bedre Plads,« sagde Fred, »her er alt, hvad vi kan forlange, undtagen Aftensmad.«

»Der er nogen, som har været her før os,« sagde Terents, idet han sparkede til Asken fra en stor Træstamme. »Se, her har de haft et Baal tændt.«

»Det har vel været min Fader og de andre, som her har haft deres første Lejrplads, og det viser, at vi har gjort en god Dagsmarch, og at vi, hvis der ikke tilstøder os noget, nok kan komme i rette Tid. — Hvad mon der er bleven af vort Dyr?«

»Min Sandten — der er han!«

Den forskrækkede Terents havde næppe udtalt, før det mærkelige Dyr saas paa Stien foran dem, akkurat i samme Stilling, som da de først saa det. Det var nu gaaet foran dem, som om det ogsaa ønskede at se dem fra den Side. Det saa ud, som om det havde staaet og iagttaget dem i nogen Tid, og nu nærmede det sig de to Drenge meget langsomt og eftertænksomt, som om det overvejede, hvilken af dem, der vilde afgive det lækreste Maaltid. Munden stod netop saa meget aaben, at de skarpe, hvide Tænder saas, de store, runde Øjne lyste som Kattenes i Mørke, og Kroppen og de senede Lemmer forraadte en Styrke og Smidighed, der nok kunde gøre selv den mest uforfærdede Jæger noget ængstelig.

»Nu er vi om en Hals!« udbrød Fred. »Han venter ikke paa, at vi skal angribe ham; men gaar lige løs paa os. Fyr du nu først, saa skal jeg

komme lige bag efter. Send ham Kuglen lige mellem Øjnene.»

Der var ingen Tid at spille; thi Bæstet var nu kun en Snos Alen fra dem. Terents kastede Bøssen til Kinden, sigtede hurtigt og fyrede.

Dyret blev ramt; thi det brummede fælt og gjorde et lille Spring i Vejret; men i Stedet for at standse, satte det i Galop lige ind paa dem.

Da sigtede Fred og fyrede; men hans Kugle standsede heller ikke Dyret. Det var, som om Kuglerne først rigtig vakte dets Vildhed. Med et snærende Hyl og vidt aabent Gab styrtede det løs paa Drengene, der var saa godt som vaabenløse, da ingen af deres Bøsser var ladt.

»Løb!« raabte Fred, idet han gjorde kort omkring og sprang hen imod et Træ, bag hvilket han søgte Tilflugt. Men den djærve Terents kunde ikke faa sig selv til saadan at vende Fjenden Ryggen. Han satte den ene Fod tilbage for at staa godt fast, greb sin gode Bøsse ved Løbet med begge Hænder og lavede sig til at bruge den som en Kølle paa Bæstets Pande.

Det var nu saa nær, at han kun lige netop fik Tid til at samle sin Styrke og sætte et ordentligt Sving paa Kolben, førend Dyret sprang ind paa ham.

Der hørtes en bragende Lyd, idet Kolben traf Uhyret paa Siden af Hovedet og kastede det et Par Alen til venstre hen imod Fred; men i Virkeligheden gjorde Slaget ikke anden Nytte, end at det standsede Fjenden et Sekund eller to.

Dyrets Øjne skød Ild, og det udstødte en underlig halsende Lyd omtrent som en Ulv, det var tydeligt, at dets Raseri var hvidglødende. Det dukkede sig ned og sprang derefter ind paa Te-

rents, før denne kunde faa Tid til at komme i Ligevægt og lange det næste Slag ud.

Men Fred kunde ikke staa stille og se paa, at hans Ven blev sønderrevet. Han sprang frem fra Træet med Bøssekolben løftet for at slaa til af al Magt; men han kom for sent.

Det var højst mærkværdigt, og ingen af dem forstod det i Øjeblikket; men skønt Dyret sprang lige ind paa Terents, fløj det dog to Fod over hans Hoved, faldt lige ned paa Bugen bag ved ham, rullede flere Gange rundt, snappede med Kæberne og fægtede i Luften med Poterne. Blade og Jord fløj til alle Sider, og Fraaden, som drev ud af Bæstets Mund, var blandet med Blod.

I omtrent et Minut vedblev det at rulle omkring og spjætte og sparke, saa holdt det pludselig op og faldt sammen — stendødt.

Trods Drengenes store Spænding og Ophidselse havde de dog lagt Mærke til, at deres Bøsser ikke var de eneste, der var bleven affyret; da Dyret vilde til at springe sidste Gang, forekom det dem, at de hørte et Skud; men de havde den Gang ikke Tid til at skænke dette nogen Opmærksomhed. Nu, da de saa, at deres frygtelige Fjende var død, forstod de, at der var en tredje Kugle, som havde besørget dette, og de saa sig omkring for at opdage, hvem der havde hjulpet dem.

Men der var ingen at se, og de gik da hen til Udyret — endnu lidt nølende og ængstelige — for at undersøge det nærmere. De saa da, at begge deres Kugler havde ramt Hovedet, om end ikke paa det bestemte Sted, de havde sigtet paa. Den ene var gaaet lige forbi det højre Øje og maatte have saaret Dyret haardt, men dets Sejlivethed vilde have sat det i Stand til at tage Livet af

begge Drengene, før de fik Tid til at lade deres Bøsser paa ny.

En nærmere Undersøgelse viste dem snart, hvor det dødelige Saar var: lige foran det venstre Forben havde Kuglen truffet og var saa gaaet igennem Hjertet.

»Mon der er noget andet Dyr her til Lands, der kan springe saadan omkring, efter at det har faaet to Kugler i Hovedet?« spurgte Fred.

»Tre, mener du vel?« rettede Terents ham. »Du husker nok, jeg borede et Hul i ham, saa snart vi gjorde hans Bekendtskab?«

»Ja, men vil du saa ikke være saa venlig at vise mig, hvor det Hul er?« sagde Fred, »for jeg kan ikke faa Øje paa det.«

»Aah, det Saar er naturligvis helet i Mellemtiden,« sagde den irske Knøs, der lige saa godt som Fred vidste, at han ikke havde ramt første Gang.

»Naa, ja, det tænkte jeg ikke paa,« sagde Fred føjelig. »Men een Ting er sikker nok, og det er, at hvis den sidste Kugle ikke var kommen, saa stod ingen af os levende her. Hvor kan den dog være kommen fra?« spurgte han og saa sig om. Han fik Svar paa sit Spørgsmaal, da han saa Falkefod træde frem fra en tæt Busk paa den anden Side af Bækken.

Fred udstødte et Glædesraab, da han genkendte den raske unge Kriger, som stod med Bøssen i Haanden, og sprang straks over Bækken og løb hen til ham med udstrakt Haand.

»Der er ikke nogen i hele Verden, jeg heller vilde se end dig,« udbrød han. »Du ser, at min bedste Ven Terents er kommen med, og vi mang-

lede nu kun dig for at gøre Selskabet komplet. Hvordan har du det, gamle Fyr?»

I sin overstrømmende Glæde rystede han den ene Gang efter den anden Falkefods Haand og klappede ham paa Skulderen med en Hjertelighed, der ikke levnede nogen Tvivl om hans oprigtige Glæde. Men hvad Falkefod angik, da viste han den samme blide Værdighed, som aldrig forlod ham. Et svagt Smil oplyste hans smukke Ansigt; thi det fornøjede ham at se den andens Glæde. »Falkefod har ikke ret mange Gange set sine Brødres Ansigt,« sagde han; »men det bringer hans Hjerte Solskin at se dem igen.«

Imidlertid havde ogsaa Terents faaet Øje paa Indianeren, og skyndte sig ligeledes over til ham; men i sit Hastværk snublede han ved Bækkens Bred, saa at han i Stedet for at springe over den røg lige ud i den, saa Vandet sprøjtede dem alle tre om Ørene. Hans Hue fløj hen for Fødderne af Falkefod, der stak Taaen af sin Mokkasind ind under den og kastede den hen til ham.

»Det var bare en Del af Forestillingen, som Bjørnetrækkerens Kone sagde, da Bjørnen aad hendes Mand,« lo Terents.

Falkefod smilede igen, derefter pegede han over mod Irlænderens Bøsse, som stod op mod et Træ, og sagde: »Naar min Broder er i Skoven, bør han altid have sin Bøsse saa nær ved sig, at han kan række til den.«

»Det kan der være noget i,« sagde Terents og skyndte sig tilbage efter sit Vaaben; da han atter stod ved Siden af den leende Fred, sagde Indianeren til dem begge: »Er mine Brødres Bøsser ladte?»

Begge følte dette Spørgsmaal som en Bebrej-

delse. De havde forsømt en af Jægerens første og vigtigste Regler: straks, saa snart Bøssen er af-fyret, at lade den igen. Fred rødmede af Skamfuldhed; han kunde ikke huske, at han nogen Sinde før havde forsømt det.

»Ja, vi bør rigtignok skamme os; men det maa tjene til vor Undskyldning, at det er første Gang, vi har været i Kast med den indianske Djævel, for saadan er vel Navnet paa det Bæst, du frelste os fra?«

Falkefod nikkede, og han kunde heller ikke nægte, at hans Skud havde frelst Drengene fra at blive sønderrevet af det frygtelige Dyr. Var det kommet nogle faa Sekunder senere eller ramt paa et andet Sted, kunde intet have reddet dem fra dets Raseri.

IV. KAPITEL.

Ulven paa Krigsstien.

»Vi er paa Vejen til Lejren i Ozark,« sagde Fred, »og jeg tager vel ikke fejl, naar jeg tror, at du vil følge med os hele Vejen?«

»Nej, det er Falkefods Ønske,« svarede Shawanoen. »Falkefod elsker Jægerne fra Ozark og har lovet at besøge dem, og det vil han gøre sammen med de Venner, han har fundet i Skoven, og som glemmer at holde deres Bøsser ladte.«

Havde Fred været nøje kendt med Falkefod, vilde han have lagt Mærke til, at han ikke var rigtig rolig. Nu og da saa han sig om, som om

han ventede at se en uvelkommen Person komme til Syne; men dette skete saa hurtigt og dulgt, at hverken Fred eller Terents lagde Mærke til det.

»Falkefod,« sagde Fred; »vi er bleven enig om, at vi ikke kan finde nogen bedre Plads end denne at ovenatte paa.«

Til begge Drengenes Forbavselse rystede han benægtende paa Hovedet.

»Hvorfor dog? — Det er jo her, at min Fader og de andre overnattede, da de sidst kom denne Vej.«

»Ja, men de var tre, og de havde deres Heste, som ikke godt kunde skjules; men naar mine Brødre gaar i Lejr for Natten, bør de søge et Sted, hvor de ikke kan ses af enhver, der gaar forbi dem. Følg med Falkefod, saa skal han vise dem, hvor de kan sove rolig.«

Lidt forundrede over denne Forsigtighed, som de ikke kunde forstaa, fulgte de med Indianeren, der gik ned langs Bækken, indtil de befandt sig paa et klippefuldt Sted, hvor de til højre havde en Slags Hule, dannet af ophobede Klippestykker.

»Ja, det er et udmærket Sted,« sagde Fred, »her er jo Stengrund, hvorpaa vi kan tænde et Baal, her er Læ for Vinden, Vandet har vi lige ved Haanden, og vi er ikke udsatte for at blive opdagede som paa det første Sted.«

»Falkefod,« sagde Terents, der gik og snusede om, »her har været nogen før os, for der ligger Aske her.«

»Falkefod laa her en Nat for nogle Maaneder siden og tændte da et Baal.«

Drengene spændte nu Randslerne af og lavede sig til Rette for Natten. Tæpperne blev spredt paa Jorden, og Falkefod hjalp dem at samle tørt Træ

til Baalet, og da det begyndte at mørkne, blev dette tændt, og Røgen begyndte at gaa op gennem de Aabninger, som fandtes mellem de Klippestykker, der dannede Hulens Loft.

»Falkefod«, sagde Fred, da Ilden knitrede lystigt, »ved en saadan Lejr som denne er det Reglen, at en maa holde Vagt, medens de andre sover. Lad Terents og mig besørge Vagttjenesten, for vi trænger ikke til at sove.«

Shawanoen saa vist paa ham et Øjeblik, som om han vilde læse hans Tanker; derpaa sagde han rolig: »Falkefod vil selv være Skildvagt i Nat.«

Da Terents og Fred havde levnet saa meget af deres Frokost, at de alle tre kunde blive mætte deraf, satte de sig straks ned om Baalet og gav sig i Lag med det grove Majsbrød og det kolde Kød, som de fortærede med god Appetit; dog lagde Drengene Mærke til, at den unge Indianer kun spiste halvt saa meget som de, og med de Ord, at han gerne vilde iagttage Lejren ude fra, gik han snart efter uden for Hulen. Han sagde, at han kun vilde blive borte nogle faa Minutter; men han tog alligevel sin Bøsse med.

Da Falkefod traadte ud fra Hulen, var det helt mørkt. Maanen var ganske vist oppe; men de omgivende Træers tætte Løv holdt dens Straaler ude, saa at man kun kunde se nogle faa Alen frem for sig.

Falkefod stod stille og lyttede. Hans Hørelse var saa vel som hans Syn vidunderlig skarpt udviklet; men han kunde dog ikke opfange andre Lyde end dem, som altid høres i en Skov. Indianeren sprang nu let over Bækken og gik en Snes Skridt over i den modsatte Retning, hvorefter han atter stod stille og lyttede. Derpaa gik han

helt rundt om Hulen. For at gøre dette, maatte han igen springe over Bækken, klatre over mange Klippestykker og passere forbi Hulens Indgang; men en Skygge kunde ikke have bevæget sig mere lydløst. Han standsede flere Gange og lyttede med stor Opmærksomhed, men han hørte ikke andet end de to Drenges Mumlen inde fra Hulen og saa kun et svagt Lysskær mellem Klippestykkerne fra Baalet udenfor.

Falkefods Undersøgelse havde været tilfredsstillende, han havde ikke opdaget noget Tegn til nogen lurende Fjende, og derfor traadte han igen ind i Hulen og satte sig ved Baalet.

Terents vilde absolut have, at han skulde tage hans Tæpper, da Freds var stort nok til begge Drengene. Indianeren afslog det først, men til sidst lod han sig dog overtale og lagde sig paa Tæppet, seende hen over Baalet paa sine to Venner, der laa i samme Stilling som han. At Indianeren havde lagt sig tæt ude ved Indgangen til Hulen, skænkede Fred og hans Ven ingen Tanke, og dog var dette ikke sket tilfældigt, men med fuldt Overlæg af den betænksomme unge Shawanoe.

Terents og Fred var kommen til at synes bedre og bedre om Falkefod, og da de mærkede, at han var meget oprømt, kom de med det ene Spørgsmaal efter det andet, indtil de til sidst havde faaet de vigtigste Punkter i hans Levnetsløb at vide.

Han var Søn af en Shawanoe Høvding, og som Barn havde han været besjælet af et rasende Had mod alle Hvide. Han var kun en halv Snes Aar gammel, da han blev taget med paa et Tog mod disse; men Rødhuderne blev slaaet tilbage med stort Tab, og Falkefod faldt i sine Fjenders Hænder, dog først efter at han var bleven haardt

saaret. Imidlertid var det gode Hænder, han var falden i. Han blev ikke alene plejet og passet godt, men ogsaa oplært i den kristne Tro og Lære, som han siden omfattede med den største Hengivenhed. Han følte, at han aldrig tilfulde kunde gengælde de Hvide, at de havde vist ham Vejen til det evige Liv, han blev fra nu af deres ivrigste Ven og helligede sit Liv til at beskytte dem mod Rødhudernes Fjendskab, og han havde allerede udført mange Bedrifter i dette Øjemed.

Især havde han kæmpet mangan fortvivlet Kamp med sin egen Stamme Shawanoerne — den vildeste af de Indianerstammer, der huserede i Ohio og Kentucky. Men herved havde han ganske naturligt vakt sine Stammefrænders Had, og deres Bestræbelser efter at tage ham til Fange blev til sidst saa omfattende, at han indsaa, at han var bleven til mere Fortræd end til Nytte for sine hvide Venner; thi mange af Shawanoernes Tog mod Nybyggerne blev foretagne alene med det Formaal at bemægtige sig den unge Renegat. Følgen heraf var, at Falkefod i al Stilhed forlod Staten Ohio, gik over Mississippi og begav sig ind i det udstrakte Louisiana Territorium. Der havde han nu opholdt sig et Par Aar, og der ventede han at ende sine Dage.

»Falkefod,« sagde Fred, da Indianeren havde endt sin Beretning, »det er ikke første Gang, at Terents og jeg er i Skoven, og du vilde gøre os en Tjeneste, hvis du gav os Lov til at tage vor Part af Vagten i Nat.«

»Hvorfor tror min Broder, der er Fare?«

»Fordi jeg, af hvad du har gjort, ser, at du tænker paa den.«

Dette Svar fornøjede Falkefod. Han troede

ikke, at der var bleven lagt Mærke til hans Adfærd, og det glædede ham at erfare, at hans Venner havde Øjnene med sig.

»Jeg ved ikke« tilføjede Fred, »om du har set Winnebagoen eller ej, siden du i Gaar fik ham til at løbe. Kanske løber han endnu; men efter hvad jeg nu har set, er jeg vis paa, at du har Mistanke om, at han og hans Fæller lusker om i Skoven for at søge Lejlighed til at tage Hævn over os.«

Falkefods Ansigt lyste. Fred havde truffet Sømmet paa Hovedet.

»Min Broder taler Sandhedens Ord, hans Tanker er Falkefods.«

»Men har du da set noget til Winnebagoerne?« spurgte Terents.

»Falkefod har set deres Fodspor i Skoven, de gaar paa Lur efter mine hvide Brødre og vil tage deres Skalper, fordi Ulvens Bøsse blev taget fra ham.«

»Det lader til, at de har stort Besvær med at finde os. Hvor kommer disse Winnebagoer egentlig fra?«

Falkefod pegede mod Nord. »Deres Jagtgrunde ligger mange Dagsrejser herfra i den Retning.«

»Hvorfor kommer disse Bæster herved til denne Kant af Verden, og hvorfor opfører de sig paa den Maade, naar de kommer hos fremmede Folk?« spurgte Terents.

Falkefod rystede paa Hovedet. »Falkefod har truffet Shawanoer og Sacer og Wyandotter og Pawneer langt borte fra deres Jagtgrunde, og foruden dem mange fremmede Indianere, der kommer endnu længere borte fra. Den røde Mand drager, hvorhen han vil, og hvorfor Winnebagoerne er

draget tæt forbi mine Brødres Hjem, kan kun de selv fortælle.«

»De har opført sig som noget Tyvepak,« sagde Terents; »men for Resten maa jeg jo være glad ved det, for det har jo skaffet mig denne herlige Bøsse. Men tror du, vi vil faa flere Bryderier med dem?«

»Ja, og Falkefod tror, at det vil komme snart!«

Samtalen fortsattes endnu nogen Tid, men efterhaanden blev de to Drenge mere og mere søvnige, og til sidst lagde de sig med Ryggen mod hinanden, svøbte sig ind i det fælles Tæppe og faldt i en tryk og rolig Søvn, medens Falkefod flyttede sig lidt nærmere ud til Hulens Munding for bedre at kunne se og høre, hvad der foregik udenfor dem.

Baalet døde mere og mere hen, og Falkefod sad tilsyneladende hensunken i dybe Tanker; men pludselig løftede han Hovedet og drejede dette lidt til den ene Side. Hans Øre, hvis Høresans som sagt var utrolig skarp, havde opfanget en mistænkelig Lyd.

Det var nu lige ved Midnat; Skyerne, der hidtil havde bedækket Himlen, var drevet bort, og Fuldmaanen var kommen frem og skinnede ned paa Ødemarken med samme rolige Glans som for Aarhundreder siden, før den hvide Mands Fod havde betraadt denne Del af Verden.

Maanen havde netop naaet sit højeste Punkt paa Himlen, da en krumbøjet Indianerskikkelse som en Skygge dukkede frem fra den Kløft, gennem hvilken Bækken rislede fremad og forbi Hulen, hvori vore Venner befandt sig. Paa det Sted, hvor han kom til Syne, fandt nogle faa Maanestraaler netop Vej ned mellem Løvet og belyste ham. Det

var tydeligt, at han var kommen listende saa lydløst som muligt og gjorde, hvad han kunde, for at forblive ubemærket.

Da han kom ud i Maanelyset, rettede han sig for at spejde og lytte med den største Opmærksomhed, og han viste sig nu at være en kraftig bygget Kriger, iført sit Folks sædvanlige Dragt. Det lange, grove Haar dinglede ned om hans Øren, og det voksede saa langt ned i hans Pande, at der ikke var mere end en Tomme mellem det og hans buskede Øjenbryn. Under disse glimtede Øjnene frem med samme kolde, snu Glans som en Slanges. Det hæslige Ansigt var gjort endnu mere frastødende ved rød og sort Bemaling, og var tilmed opsvulmet af et Slag, det nylig havde modtaget. Brystet og Armene var bedækkede med et Hjorteskind, og et frynset Stykke af dette gik foran ned til Bæltet, i hvilket han bar sin Økse. Paa Fødderne havde han Mokkasiner, og i den højre Haand holdt han en stor Jagtkniv, derimod var han mærkelig nok ikke forsynet med nogen Bøsse.

Læseren har maaske allerede gættet Grunden hertil: han havde ingen; thi han var netop den Ulv, som Dagen før af Falkefod var bleven berøvet sit værdifulde Vaaben.

Saa snart dette var sket, havde Winnebagoen skyndt sig hen til sine Kammerater, der havde lejret sig ikke langt fra Greville. Da han fortalte dem om den Tort, han havde lidt, blev de lige saa opsatte paa Hævn som han selv og vilde til at bryde op for at fuldbyrde denne, da deres Høvding, en Mand med Jærnvilje, lagde sig imellem.

Han sagde, at en Winnebago burde skamme sig ved at bekende, at hans Vaaben var blevet

ham frataget af en enkelt Kriger, og den eneste Maade, hvorpaa han kunde oprette sin Ære, var at skaffe sig Bøssen tilbage uden andres Hjælp. Først naar han var kommen tilbage til dem med sin Riffel, vilde de drage med ham for at tage Hævn over den unge Shawanoe og hans Ven (Fred havde de ikke hørt noget om) for den Fornærmelse, han havde tilføjet en Kriger af Winnebago Stammen.

Denne Afgørelse var slet ikke efter Ulvens Hoved, men der var ikke noget at gøre ved den; thi Høvdingen besad uindskrænket Magt over hele Stammen, og Ulven forstod godt, at han vilde blive til Spot for denne, naar det blev bekendt, hvorledes det var gaaet ham.

Med den enestaaende Sporsans, han havde tilfælles med hele sin Race, lykkedes det ham snart at opdage, at Terents tillige med en anden Dreng havde begivet sig paa Vej igennem Skoven, og han var ikke sen med at følge deres Spor.

Ved Mørkets Frembrud naaede han Stedet, hvor Kampen med den indianske Djævel havde fundet Sted. I Begyndelsen blev han noget forvirret ved de mange Spor, han saa; men til sidst opdagede hans skarpe Øjne Mærkerne af nogle smaa Mokkasiner, og nu vidste han, at den unge Shawanoe paa dette Sted havde sluttet sig til de to Drenge.

Dette var naturligvis ingen behagelig Opdagelse, men der var ikke noget ved den Ting at gøre, og den røde Winnebago pressede de tynde Læber sammen med det faste Forsæt, at den røvede Bøsse skulde være i hans Hænder, før Solen stod op.

Han gik i en Rundkreds om Stedet med bøjet Krop, saa at han havde Øjnene omtrent helt nede

ved Jorden, og paa den Maade saa han af Sporene, at de tre Ynglinge var gaaet ned langs Bækken. Heraf drog han den rigtige Slutning, at de var gaaet bort fra Stien (rimeligvis efter Shawanoens Tilskyndelse) for at søge sig et Lejrsted, hvor de var sikrere mod at blive opdagede. Imidlertid var det nu blevet saa mørkt, at han ikke mere kunde skelne Sporet, men han besluttede at følge Bæk-kens Løb, da han antog, Lejren maatte findes et Sted i dens Nærhed.

Det er vanskeligt at gøre sig noget Begreb om den Forsigtighed, hvormed han listede sig frem. Havde han ikke vidst Besked om Falkefods Nærværelse, havde han ikke gjort sig den halve Umag; men han havde set nok af hin mærkelige Yngling til at vide, at der skulde meget til at overliste ham.

Til sidst dukkede han som alt beskrevet frem i Maanelyset og saa nu, at han endelig havde naaet det Sted, som han saa længe havde søgt. Idet han rettede sig, saa han lige ind i Hulens Munding og ind paa det glødende Baal, der gloede som et Rovdyrs Øje i Mørke. Og ikke alene dette saa han, men ogsaa de tre Skikkelser, der laa udstrakte om Baalet. Den Vildes Hjerter bankede af Fryd; thi han mente, at han nu havde naaet sit Maal.

Med fuldstændig Lydløshed listede han sig ind gennem Hulens Munding. Et af de glødende Træstykker faldt sammen med en svag Raslen, der fik ham til at standse og holde Aandedrættet tilbage, at de sovende ikke skulde vækkes. Men de rørte sig ikke, og han begyndte igen at liste sig frem.

De to hvide Knøse havde kastet Tæpperne fra deres Ansigter, saa at han tydelig saa baade Fred

og den anden, som havde slaaet ham i Ansigtet. Men nærmest ved ham laa den tredje Skikkelse, tæt indhyllet i Tæppet. Ham kendte han lige saa godt; thi det maatte jo være den unge Shawanoe.

»Det er Falkefod,« tænkte han. »Jeg vil først bore min Kniv i hans Hjerte og derefter dræbe de andre.«

Han hævede Haanden og stødte derefter til med en Kraft, der naglede Tæppet til Jorden. Men til hans usigelige Ærgrelse var Falkefod ikke under Tæppet. —

Læseren ved, at trods den mageløse Forsigtighed, hvormed Ulven nærmede sig Hulen, blev han dog hørt af Falkefod, der, saa snart han havde forvissat sig om, at en Fjende nærmede sig, anbragte sit Tæppe saaledes, at det saa ud, som om han endnu laa under det, hvorefter han listede sig udenfor. Der stillede han sig i den dybe Skygge under Træerne og fik herfra Øje paa Ulven i det Øjeblik, da denne kom ud i Maanelyset. Falkefod smilede ved sig selv over denne pudsige Situation. Det kunde jo se ud, som om han havde ladet sine Venner i Stikken og overgivet dem til Ulvens Hævn ved at forlade Hulen; men han vidste godt, at det første Ulven vilde gøre, var at forsøge paa at dræbe ham, og medens dette skete, skulde han nok faa Tid til at skride ind.

I det Øjeblik Ulven langsomt hævede Armen for at støde Kniven i Falkefods Bryst, laa denne derfor knælende paa det ene Knæ og sigtede efter Winnebagoens Hoved, der kun var nogle faa Alen fra Bøssens Munding.

I samme Nu Kniven havde gennemboret Tæppet, udstødte Falkefod en svag hvæsende Lyd, der fik Ulven til hurtig at se tilbage, og hvem beskriver

hans Forbavselse, da han saa Shawanoen lige bag ved med Bøssen rettet paa ham, med Fingeren paa Aftrækkeren, og med det klare Øje sigtende ud langs Løbet. Han blev som forstenet og var hverken i Stand til at tale eller røre sig, og Falkefod, der selv laa ubevægelig, holdt ham saaledes fast i nogle Øjeblikke. Derefter sagde han med dæmpet Stemme og stadig sigtende paa ham:

»Hund af en Winnebago! Falkefod har skaanet Ulvens Liv, og nu søger han dog at snigmyrde ham.«

Denne Tiltale løste den forfærdede Krigers Forstenelse, han adlød Falkefods talende Vink og listede sig lydløst ud af Hulen. Han holdt sig stadig parat til at bruge Øksen, hvis der skulde tilbyde sig en Lejlighed; men det første, hans Øje faldt paa, da han kom ud i Maanelyset, var atter Falkefods Bøsseløb, der igen blev holdt i en saadan Stilling, at det med Lynets Hurtighed kunde sende sin Ladning igennem ham.

Falkefod vilde ikke have betænkt sig paa at kaste Bøssen, gribe sin Kniv og med lige Vaaben møde Winnebagoen, men denne havde ladet Kniven sidde i Tæppet, saa at han kun havde sin Økse. Desuden ønskede Falkefod ikke at kæmpe med Ulven; han indlod sig aldrig i Kamp af Lyst til at slaas, men kun naar han ansaa det for sin Pligt, og der ikke var anden Udvej.

I omtrent et halvt Minut stod de to Krigere og stirrede paa hinanden i Tavshed, og imens sov baade Terents og Fred trygt; thi ingen af de to Indianere havde gjort saa megen Støj, at de var bleven vækket derved.

»Hvorfor stræber Ulven Falkefod efter Livet?« spurgte Shawanoen.

»Ulven vil have sin Bøsse, som blev stjaalet fra ham.«

»Men den var ikke skjult i Tæppet; hvorfor stak han da sin Kniv igennem det?«

»Ulven troede, den var,« lød det korte Svar.

»Støder Ulven med sin Kniv efter sin egen Bøsse?« spurgte Falkefod uden at vise mindste Bevægelse.

»Hellere vilde han ødelægge den end se den i sin Fjendes Hænder.«

»Den vilde aldrig være kommen i Fjendens Hænder, havde Ulven handlet som en brav Kriger; men han vilde dræbe det unge blege Ansigt, som aldrig havde gjort ham noget ondt. Nu kunde Falkefod gengælde dette ved at dræbe Ulven; men af de hvides Gud har han lært at betale ondt med godt — gaa!«

Winnebagoen tvivlede et Øjeblik om, at han havde hørt rigtig, men den Haandbevægelse, som ledsagede den andens Ord, overbeviste ham om, at det ikke var nogen Fejltagelse.

»Ulven takker sin Broder for, hvad han har gjort.«

Med Besvær fik Ulven disse Ord presset over sine Læber, idet han vendte om og gik op langs Bækken i den Retning, hvorfra han var kommen. I næste Øjeblik var han forsvunden i Mørket.

V KAPITEL.

Indianerlejren.

Falkefod følte sig overbevist om, at Ulven ikke vilde komme tiere den Nat. Hvad han senere kunde finde paa, maatte Fremtiden vise. Den unge Kriger kastede derfor nyt Ved paa Baalet og lavede sig til at sove. Først trak han dog Ulvens Kniv op af Tæppet og undersøgte den med stor Nysgerrighed, endskønt den var Magen til hans egen. Dog var den et Par Tommer længere. Dens Blad var omtrent to Tommer bredt, tveægget og meget skarpt og spidst, og den var forsynet med et Skaft af Hjortetak.

Falkefod greb den med venstre Haand og svingede den i Luften som en Fægter sin Klinge. Han blev saa indtaget i den, at han besluttede at beholde den og forære Fred sin egen.

Han stod netop i Begreb med at stikke den i sit Bælte og lægge sig til at sove, da der hørtes en Bevægelse udenfor i Buskene. Den lød saa tydelig, at han følte sig overbevist om, at den ikke var foraarsaget af et Menneske. Buskenes Raslen fulgtes af en skrabende Lyd og en dyb Knurren, og da Falkefod hurtig vendte sig om, saa han en stor Ulv staa i Indgangen til Hulen og stærkt belyst af Baalet. Dens Gab stod vidt aabent, Tungen hang ud af Halsen, og den saa i det hele saa vild og frygtelig ud, at de fleste straks vilde have veget tilbage for den. Havde Ilden ikke været, var den rimeligvis allerede sprunget løs paa ham; men som det var, saa det ud, som om den lavede sig til at

fare ind paa Ynglingen, der sad paa sit Tæppe og stirrede koldblodig paa den.

Det vilde have været den letteste Sag for Falkefod at gribe sin Bøsse og skyde Ulven ned, men han vilde hellere bære sig ad paa en anden Maade. Han trak en af de brændende Grene ud af Ilden, holdt den foran sig med højre Haand, greb Kniven i venstre og sprang frem imod Dyret, som om han vilde brænde dets Øjne.

Selv det vildeste Dyr kan ikke holde Stand mod et saadant Angreb, og Indianerens Navne gjorde ogsaa kort omkring og løb ud af Hulen med Falkefod lige i Hælene paa sig. Den gjorde en halv Snes Spring, indtil den kom til det maanebelyste Sted, her vendte den sig igen om for at se, om dens Fjende turde følge den længere. Nu havde Falkefod den, hvor han vilde, og han kastede sin Fakkel fra sig ind i Krattet, hvor den laa og røg nogle faa Minutter, indtil den gik ud.

Rovdyret maa ogsaa have ment, at den nu havde sin Fjende, hvor det vilde; thi uden den mindste Betænkning udstødte det to snærende Hyl og gjorde to Spring hen imod ham. Det første bragte det over Halvvejen, og det andet skulde kaste Falkefod til Jorden.

Men den unge Kriger traadte behændig et Skridt til Siden, saa at Ulven slet ikke ramte ham; men i Stedet for blev den nu ramt af ham; thi i samme Øjeblik, den berørte Jorden, fo'r den lange, spidse Kniv med Lynets Hastighed og med vældig Kraft ind i dens Hals lige til Skaftet, og saa sikkert var Stødet ført, at Bæstet straks rullede død om paa Jorden uden at udstøde en eneste Lyd.

Falkefod betragtede den rolig et Øjeblik og sagde derpaa ganske stilfærdig ved sig selv: »Det

er en god Kniv; den kan blive mig til megen Nytte.«

Derefter gik han ned til Bækken, vadskede omhyggelig det blanke Blad, stak det ned i sit Bælte og gik tilbage til Hulen. Drengene var slet ikke blevne forstyrrede af Ulven, og efter igen at have kastet mere Ved til Baalet, lagde Falkefod sig atter ned paa Tæppet, svøbte sig ind i det til Halsen og lagde sig til at sove. Han vaagnede ikke, før Morgenlyset strømmede ind i Hulen, og der kun var nogle faa Gløder tilbage af Baalet.

Han smilede, da han saa paa de to Drenge, der endnu sov sødt uden at have nogen Anelse om de spændende Begivenheder, som havde fundet Sted om Natten. Derefter gik han ned til Bækken, drak af dens klare Vand og vadskede Ansigtet og Hænderne.

Netop som han var færdig hermed, kom Fred ud af Hulen, gned Øjnene og gabede, og Terents kom lige i Hælene paa ham.

»God Morgen, Falkefod!« raabte den første; »det ligner dig rigtig at lade os sove hele Natten, medens du selv holdt Vagt; men nu i Nat maa du lade os tage vor Tur.«

»Det er ogsaa lige akkurat mine Ord,« tilføjede Terents; »vi har sovet saa meget, at vi godt kan undvære Søvn en hel Maaned. Hallo, hvad er dette her?«

Begge Drengene havde nu faaet Øje paa den døde Ulv. »Du har nok haft Besøg,« sagde Fred. »Det kan nok være, det er en ordentlig Tamp! Og du har ekspederet ham alene ved et Knivstik; det var min Sandten godt gjort, Falkefod.«

Shawanoen ventede, indtil de havde vadsket sig, saa fortalte han dem ganske stilfærdig om de

to Ulves Besøg. Som man vel kan tænke sig, gjorde Drengene store Øjne, da de hørte dette, og da Falkefod var færdig, løb Terents ind og hentede Tæppet, der var saaledes foldet sammen, at Winnebagoens Kniv var gaaet igennem tre Lag af det.

»Og saa tænke sig, at vi har snuet under det hele!« udbrød Fred.

»Ja, vel; men et Svineheld var det dog alligevel, at vi ikke var under dette hersens Tæppe,« gispede Terents. »Det var rigtignok godt, at det var dig og ikke os, der holdt Vagt i Nat, for ingen af os vilde have hørt, at Winnebagoen nærmede sig eller at Ulven stod paa Spring.«

»Mine Brødre tager fejl,« sagde Falkefod. »Ulven er som en Klapperslange, han advarer, før han bider til. Jeg hørte ham knurre, og han standsede ved Hulens Indgang, angst for Ilden.«

»Hvorfor skød du ham ikke?«

»Vilde han saa være død mere rolig eller mindre smertefuldt end af Kniven, som Winnebagoen lod blive tilbage. Jeg vilde gerne prøve, om den duede noget.«

»Jeg skulde mene, du maa være tilfreds med den,« sagde Terents.

»Ja, Kniven har vist sig at være god nok,« sagde Fred; »men selv den daarligste Kniv vilde vist have gjort samme Nytte i din Haand.«

Falkefod trak sin egen Kniv ud af dens Læderskede og rakte den til Fred. »Tag den, min Broder; thi den Tid kommer maaske hurtigere, end du tror, da du kan faa Brug for den.«

Fred modtog den med Taknemlighed. »Jeg kan ikke benytte den med halv saa stor Behændighed som du,« sagde han; »men jeg skal gøre mit bedste med den.«

De gik nu alle tre tilbage til Hulen og satte sig foran den for at fortære deres Frokost, og da de var færdige hermed, havde de ikke mere tilbage af den medbragte Mad, men maatte derefter ved deres Bøssers Hjælp skaffe sig den nødvendige Føde.

»Vi har endnu to eller tre Dagsrejser for os, før vi naar Lejren,« sagde Fred, medens de gjorde sig rede til at fortsætte Rejsen; »men jeg tror ikke, vi vil komme til at mangle Føde. Hvad der bekymrer mig mere, er den Slyngel af Winnebago. Du har jo rigtignok skaanet hans Liv to Gange, men derfor tror jeg dog ikke, at han er bleven vor Ven.«

»Han blev saa kogende vred, fordi han mistede sin Bøsse,« tilføjede Terents, »men nu, da han ogsaa har mistet sin Kniv, vil han maaske koge over, saa at han bliver god igen.«

Dette troede de andre to dog ikke paa; og Taknemlighed er da ogsaa en Dyd, som kun sjældent træffes hos den røde Mand.

Kort efter brød det lille Selskab atter op, og da de naaede Stien, som de havde forladt, gjorde de et kort Ophold, medens Falkefod meget omhyggelig undersøgte Jorden. Resultatet tilfredsstillede ham ikke; thi han saa, at Ulven var drejet til venstre, saa at han var gaaet samme Vej, som de skulde følge. Han vilde have været mere fornøjet, hvis han var gaaet ligefrem eller var drejet til højre. At han var gaaet mod Nord betød, at den Flok, han søgte, befandt sig i den Retning, om end Shawanoens skarpe Øjne ikke kunde opdage noget Spor af dem; men de behøvede jo rigtignok heller ikke at have fulgt Stien.

Falkefod fortalte sine Venner, hvad han havde

set, og tilføjede, at han ikke tvivlede paa, at de igen vilde høre fra Winnebagoerne og det maaske paa en Tid, da de mindst ventede det. Fred blev alt andet end glad, da han hørte, at Indianerne nærmede sig Lejren, hvor hans Fader og dennes Kammerater havde slaaet sig ned uden at ane nogen Fare. De kunde let liste sig hen til deres Blokhus og skyde dem ned alle tre.

Denne Ængstelse fik dem til at fremskynde deres Gang, og uden at hvile blev de ved at vandre fremad, indtil det var over Middag. Baade Fred og Terents begyndte at blive meget sultne; men saa længe Indianeren ikke gav sig, maatte de ogsaa kunne holde det ud, mente de, og derfor foreslog ingen af dem at gøre Holdt.

Endelig sagtnede Shawanoen sin Gang, vendte sig mod sine Ledsagere og sagde: »Mine Brødre er sultne, og nu skal de faa noget at spise.«

»Du kunde ikke godt bringe os nogen bedre Nyhed,« svarede den taknemlige Terents, »det skulde da være, om du tillige kunde fortælle os, hvorfra vi skal faa vor Mad.«

Falkefod svarede intet herpaa; men han begyndte at gaa mere langsomt og satte Haanden til Munden. Nu fulgte det ejendommelige Skrig, som en vild Kalkun frembringer, naar den kommer bort fra sin Flok. Shawanoen vidste, at der fandtes saadanne Fugle i den omgivende Skov, skønt ingen af dem havde vist sig.

Snart efter hørtes et Svarskrig et Stykke foran dem. Indianeren bad Drengene vente, hvor de var, og løb med lette Fjed forud. Han havde ikke været borte mere end i ti Minutter, før han kom tilbage med en fed Kalkun, som han havde vredet Halsen om paa.

Da Drengene ikke havde hørt noget Skud, vilde de gerne have at vide, hvorledes han havde faaet fat i den. Han fortalte dem da, at han havde staaet skjult bag et Træ og gentaget sit Skrig, indtil en Flok Fugle var kommen hen i Nærheden af ham, da var han faret ud imellem dem og havde grebet sit Bytte, førend den kunde sprede sine Vinger og flygte — en Bedrift, der vidnede om en Behændighed, som kun faa besad.

Snart var et Baal lavet og Middagsmaden kogt, en kort Hvil taget, og derefter begav de sig paa Vej igen.

Stien blev nu meget mere ujævn og besværlig, og midt om Eftermiddagen blev de standset af et stort Vandløb, som de maatte følge et godt Stykke nedad, før de fandt et Vadested. — En halv Mil herfra traf de endelig paa hele Winnebago-Flokkens Spor, og Falkefods skarpe og erfarne Øje sagde ham straks, at de ikke var langt fra Flokken, der talte tolv Mand — en Del flere, end han havde ventet. Om Ulven var hos dem, kunde han naturligvis ikke afgøre, før han havde faaet et Glimt af Flokken at se.

Falkefod sagde til de to Drenge, at de maatte være yderst forsigtige, da de let kunde falde over de selvsamme, som de ønskede at undgaa. Han bad dem om Forlov til at gaa et Hundrede Fod foran og formanede dem til ikke at formindske denne Afstand uden hans Ordre.

Dette var meget betænksomt, og Fred og Terents gjorde deres bedste for at rette sig efter deres Fører, der nu gik temmelig langsomt frem uden en eneste Gang at se sig tilbage.

Imidlertid begyndte det snart at skumre, og Falkefod vilde ikke længere have været synlig for

de to Drenge, hvis han ikke havde formindsket Afstanden imellem dem. Til sidst var han kun en Snes Alen foran, og den unge Shawanoe saa ud som en Skygge, der gled foran dem. Da gjorde han pludselig Holdt. De to Drenge saa ham løfte Haanden til Tegn paa, at de skulde standse, og de adlød uden saa meget som en Hvisken.

I et Par Minutter stod han saa stille som en Statue, saa drejede han Hovedet uden at bevæge Kroppen og vinkede til dem, at de skulde nærme sig. Før de kom helt hen til ham, fik de Øje paa et svagt Lysskær inde mellem Træerne foran dem og noget til højre, og da de kom nærmere, saa de paa en aaben Plads nær ved et Vandløb en Flok Indianere, af hvilke nogle laa dovent henstrakte paa Jorden, medens andre sad paa Hug. To havde travlt med at koge noget over et Baal, og allesammen røg de af deres lange Lerpiber. Alle saa ud til at være meget farlige at komme i Kast med, og baade Fred og Terents vidste, hvem de var, før Falkefod pegede paa dem og sagde: »Se, der er Winnebagoernes Lejr!«

De to Drenge blev staaende tavse ved Siden af Falkefod og stirrede med stor Nysgerrighed paa Rødhuderne. »Halløj! der har vi Slyngelen!« hviskede Terents og pegede hen paa Flokken; men de andre havde allerede faaet Øje paa Ulven. Han stod yderst i Flokken med foldede Arme og skulende Blik, og Skæret fra Baalet faldt lige paa hans Ansigt, saa dets skumle Udtryk tydelig kunde ses.

Hans Økse sad i Bæltet, men den var ogsaa det eneste Vaaben, han havde, og Terents kunde ikke lade være at smile, da han saa det, og komme

med en Bemærkning, skønt Falkefod tyssede paa ham.

»Kan I se hans venstre Øje og Enden af hans Næse, hvor et af mine Slag traf. Synes I ikke, han er nydelig pyntet. Han behøver da ikke at bemale sig de første Dage, hvis —«

Her lagde Falkefod sin Haand over hans Mund og satte en Stopper for hans Veltalenhed.

Det var imidlertid ikke raadeligt for vore Venner at blive staaende saa nær ved Indianerne ret længe; thi hvis disse sendte et Par Spejdere ud, kunde de let blive opdagede. Falkefod vendte derfor om og vinkede de to Drenge med sig. Han førte dem i en stor Rundkreds uden om Indianerlejren, til de atter traf paa Stien. Her gjorde de Holdt, og Shawanoen sagde dem, hvad han havde i Sinde.

Han maatte indrømme, at det nu var rimeligt at antage, at Winnebagoerne havde i Sinde at angribe de tre Jægere, som ikke tænkte paa nogen Fare fra den Kant. Han mente derfor, det var bedst, at han blev i Nærheden af deres Lejr, indtil han kunde faa Vished for, hvad de havde i Sinde. Gjaldt det et Angreb paa de tre Jægere, da vilde han skynde sig at advare disse, som forstærkede med de to Drenge og ham selv, nok kunde afslaa en Indianerflok som denne.

Imidlertid bad Falkefod Fred og Terents om at skynde sig, alt hvad de kunde, til Lejren, og skønt de havde gaaet hele Dagen, opfordrede han dem dog til at blive ved en Del af Natten, hvis de paa nogen Maade kunde holde det ud.

Man vil maaske undre sig over, at Falkefod ikke blev hos Drengene og fulgtes med dem til Bjærgene; men Sagen var, at han helst vilde have

dem, og især Terents, bort fra Indianernes Nærhed saa snart som muligt; thi deres Nærværelse hindrede ham i at kunne bevæge sig tilstrækkelig frit. Desuden havde han andre Grunde, som Læseren vil faa at vide, naar den rette Tid kommer.

Før de skiltes, havde Falkefod en sidste Advarsel at give Drengene: »Mine Brødre maa endelig passe paa ikke at komme bort fra Sporet. Kan I ikke se Stien længere, saa maa I vente, til Solen staar op. I kan ikke naa Bjærgene for tidlig; men I kan aldrig naa dem ved at fare vild. Hold jer derfor til Stien!«

»Fred,« sagde Terents, efter at de var kommen paa Vej; »Falkefod tror nok, at vi ikke kan gaa mere end et Par Mil; lad os vise ham, at vi ikke er saadanne Drengébørn.«

»Ja, lad os det! Jeg foreslaar, at vi bliver ved at gaa hele Natten.«

»Ja, vel; der har du min Haand paa det!« —

Saa snart Falkefod havde taget Afsked med Drengene, nærmede han sig med yderste Forsigtighed Lejren, og da han var kommen den saa nær, at han kunde høre, hvad der blev sagt, stillede han sig i Skjul bag et Træ. Hans Opmærksomhed gjaldt kun to af Krigerne — Ulven og saa en anden, som han aldrig havde set før. Disse to sad ved Siden af hinanden, medens de fortærede deres Maaltid, der nu var blevet færdig, og under dette talte de sammen, men i en saa dæmpet Tone, at Falkefod ikke kunde høre, hvad de sagde. Imidlertid stod det ham klart, at Ulven havde mistet sine Kammeraters Agtelse, i Stedet for at vinde deres Medfølelse ved sit sidste Uheld. Han var gaaet ud for at samle Uld, men var kommen klippet tilbage,

og da han var gaaet ud anden Gang, var han bleven klippet paa en endnu latterligere Maade.

Lige saa uventet for Winnebagoen som for Hjortefod, tog Høvdingen, der var let kendelig ved sin myndige Holdning, og som stod tæt ved Baalet, sin Pibe af Munden og begyndte at tale til Ulven i en Tone, der fik ham til at se forundret op, og da han saa, at hans Overhoved tav, som om han ventede, at han skulde rejse sig, sprang Ulven straks op, og det samme gjorde hans Kammerat. De andre blev derimod siddende og viste ingen synderlig Interesse for, hvad der foregik.

»Ulven var før den tapreste af Winnebagoerne,« begyndte Høvdingen, »da vore Krigerskarer drog ud mod Saukerne og Rævene og Pottawatormierne, der dristede sig til at gøre Indfald i vort Land, hoppede Ulvens Hjerte af Fryd, og ingen Tomahawk blev svungen med en saadan Kraft, ingen Bøsse blev hurtigere afskudt, og ingen Kniv hentede flere Skalpe hjem til hans Wigwams Midterstang end hans.

»Men Ulven gik over den store Flod, og hans Hjerte længtes efter det blege Ansigts Skalp; han gik ud for at jage efter den, og han kom tilbage. Ulvens Tunge er ikke dobbelt, og han fortæller ingen Løgn: Ulven traf en Shawanoe-Kriger, som tog hans Bøsse fra ham.

»Det var den unge Shawanoe, som kaldes Falkefod. Winnebagoerne har hørt Tale om Falkefod, den hvide Mands Ven. Den sorte Bjørns Hjerte blev harmfuldt; han var Winnebagoernes Høvding, og han sagde til Ulven, at han skulde gaa ud og bringe sin Bøsse tilbage. Ulven gik; men han bragte ikke sin Bøsse hjem, derimod

mistede han sin Kniv. Falkefod traf ham og tog den fra ham.

»Falkefod er kun en Knøs; han er ingen mægtig Kriger. Ulven maa skaffe sig sin Bøsse og sin Kniv, han maa bringe Shawanoens Skalp med sig tilbage. Han kan tage Wau-ko-mia-tan med sig; hver skal faa en Bøsse, lad dem da bringe Falkefods og de to blege Ansigtters Skalpe med tilbage — da vil Sorte Bjørn glemme, at Ulven ikke altid har været en stor Kriger.

»Men Ulven og hans Fælle maa skynde sig; Winnebagoerne er paa Krigsstien, de vil hjemføre Skalpene af de blege Ansichter, som ovre ved Bjærgene samler Skind af Bæveren og Odderen.« —

Ulven var altsaa falden saa dybt i Høvdingens Agtelse, at han ikke turde lade ham gaa alene, men medgav ham hans bedste Ven.

Den Iver, hvormed Ulven tog mod sit Hverv, da han hørte, at han maatte medtage en Hjælper, viste, at han var en ægte Indianer. Taknemlighed betragtedes af ham mere som en Fejl end som en Dyd. Men Udtrykket i Falkefods Ansigt viste, at al Overbærenhed nu var til Ende. To Gange havde han skaanet den utaknemlige; men nu vilde han ikke gøre det tiere.

Tre Minutter efter, at Høvdingen havde endt sin Tale, havde Ulven begivet sig paa Vej. Sorte Bjørn havde rakt ham sin egen Riffel, og Wau-ko-mia-tan var traadt hen ved hans Side, og uden et eneste Ord til Farvel, vendte de deres Kammerater Ryggen og forsvandt i Skovens Tykning.

De havde ikke gaaet tyve Skridt, før Falkefod traadte frem fra sit Træ og fulgte bag efter dem, som om han var en Skygge, der kastedes af Lejrilden. Hans

Ansigt havde et Udtryk, der vilde have forfærdet Fred og Terents, hvis de havde set det.

De to Winnebagoer gik ind paa Stien omtrent paa det Sted, hvor Falkefod havde forladt sine Venner. Her standsede de og sagde noget til hinanden; men Shawanoen kunde ikke høre, hvad det var, skønt han lyttede med den største Opmærksomhed.

Snart gik de to Krigere imidlertid videre, men da de havde fjernet sig omtrent en Fjerdingsvej fra Lejren, stod de atter stille og talte igen med dæmpet Stemme, og denne Gang blev Ordenes Mening opfattet af Falkefod, der havde listet sig ligefrem dumdristig nær for at lytte.

Winnebagoerne drejede nu af omtrent i en ret Vinkel og forlod Stien. Terrænet var meget ujævnt; men de var ikke gaaet langt, før det blev tydeligt, at de fulgte en anden Sti, skønt Sporene var saa svage, at kun en Rødhud kunde have skelnet dem i den usikre Belysning.

Terrænet blev efterhaanden ikke alene mere ujævnt, men ogsaa saa stejlt opadstigende, at Gangen vilde være bleven meget besværlig for enhver almindelig Vandrers.

Pludselig drejede Falkefod af fra den utydelige Sti, som Winnebagoerne fulgte, og gik lydløst med stor Hast igennem Skoven, hvor ingen havde gaaet før. Saa hurtig ilede han frem, at skønt han passerede en dyb Kløft og tilbagelagde et langt Stykke Vej, varede det dog ikke mere end fem Minutter, før han igen var inde paa Stien.

Men i Stedet for at gaa frem ad denne, vendte han nu om for at møde de Rødhuder, som havde vovet at komme denne Vej. Han gik med sine sædvanlige lydløse Fjed og standsede, da han kom

til Randen af Kløften, som han nylig var sprun-
gen over.

Denne Kløft var over tyve Fod dyb og om-
trent halv saa bred, og enhver, der vilde følge
Stien, var nødt til at springe over den — en let
Sag for enhver Indianer, der ikke vilde gøre sig
den Ulejlighed at danne sig en Bro ved at lægge
en Træstamme over den.

Maanen stod nu højt paa Himlen og sendte
et stærkt Lys ned i den ujævne Kløft, i hvilken
der laa mange store Rullesten og omstyrtede Træer.
Men saa utydelige var Mærkerne af Stien paa den
modsatte Side, at kun en Falkefods skarpe Øje
kunde sige, paa hvilket Sted, Fjenderne vilde
træde frem.

VI KAPITEL.

Uivens Straf.

Falkefods Ansigt var frygteligt at skue, me-
dens han stod og ventede; thi han var ganske
rasende. Han vidste, at de to Indianere havde be-
givet sig paa Vej for at begaa en afskyelig For-
brydelse, og det skulde nu være hans Opgave at
forhindre den; men der var kun een Maade, hvor-
paa dette kunde ske.

Den unge Shawanoe traadte et Par Skridt til-
bage fra Randen af Kløften, saa at Træernes Skygge
kunde skjule ham for hans Fjender, naar de kom
til Syne. Han spændte sin Bøsse og holdt den

parat, og til Trods for sin frygtelige Harmes var han dog rolig som Døden.

Han fik ikke længe at vente. Snart naaede en dæmpet Mumlen hans Øren, og hans vidunderlig skarpe Høresans opfangede Lyden af bløde Mokkasiner, der traadte paa den haarde Jord. Et halvt Minut efter traadte Ulven frem i Maanelyset; da han saa Kløften, standsede han, og i det samme traadte hans Ledsager frem ved hans Side. De saa straks, at de let kunde springe over.

»Graabjørn vil springe over,« sagde Krigeren; »saa kan Ulven følge bag efter, lad os ikke spille nogen Tid; maaske er Shawanoen alt gaaet.«

Den talende traadte et Par Skridt tilbage for at faa Tilløb. Derefter gjorde han et højt og langt Spring over mod den modsatte Klipperand, men i samme Øjeblik traadte Falkefod ud i Maanelyset.

Winnebagoen befandt sig endnu midt i Springet med Benene bøjet op under sig og Armene svingende i Luften, da der hørtes en skarp Susen som af Ørnevinger, en Genstand lynede i Maanskinnet, og Tomahawken, kastet med frygtelig Kraft af den unge Shawano, borede sig ind i Graabjørns Bryst, som om dette havde været blød Jord.

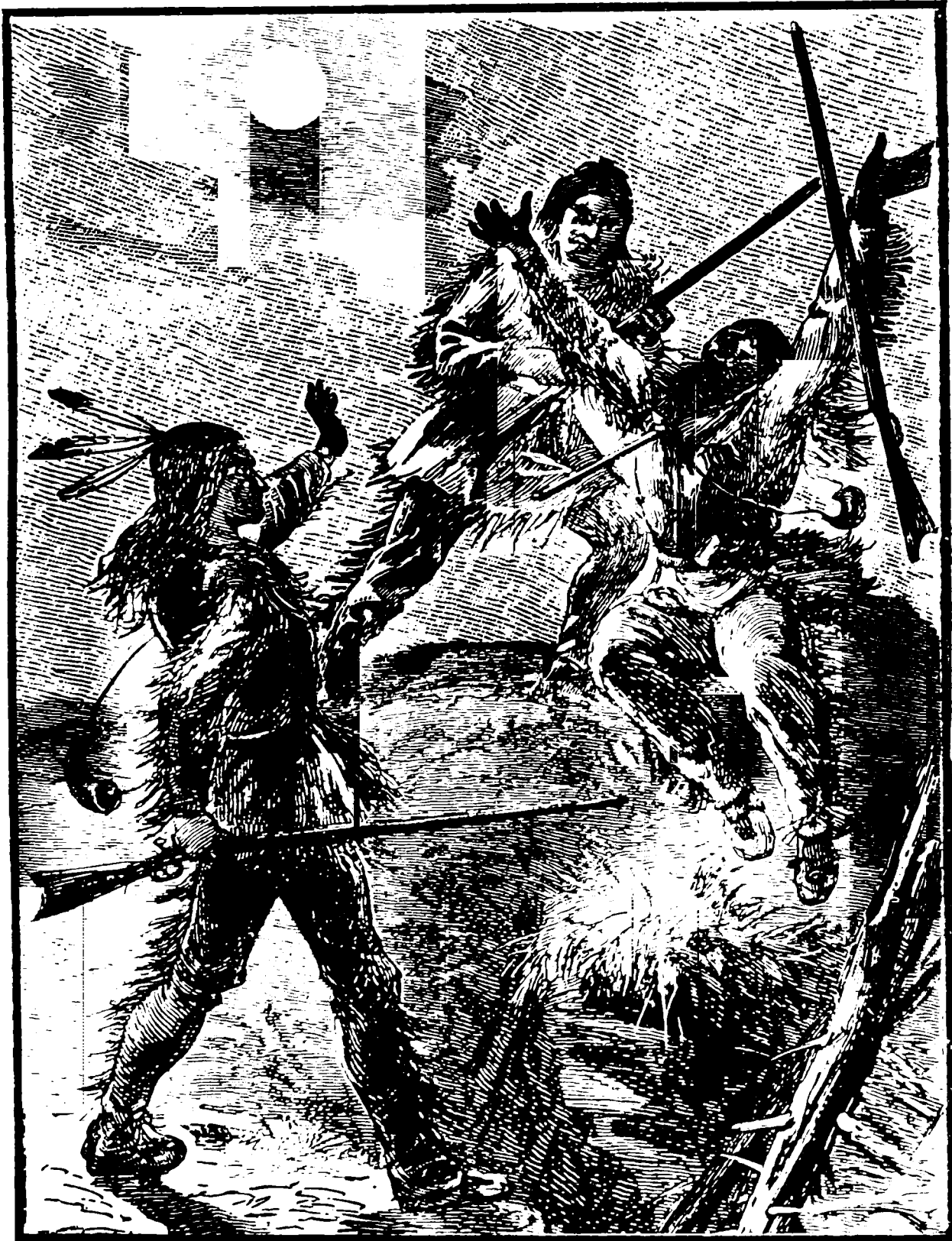
Et hvinende Skrig undslap den trufne Fjende, der slog mod Kløftens Rand som en Byldt Klæder, der blev kastet derover, hvorefter han tumlede ned i Kløftens Bund — stendød.

Ulven blev staaende som forstenet uden at kunne forstaa, hvad der var sket. Men nu fik han Øje paa den ungdommelige Kriger paa den anden Side og hørte hans Ord:

»Klapperslange af en Winnebago! Dø en Klapperslanges Død!«

Uslingen fik ikke Tid til at dække sig; thi

Ordene rungede endnu i Luften, da Glimtet af Falkefods Riffel oplyste den skyggefulde Kløft og dens Knald blandede sig med Rødhudens Dødsskrig, medens han rullede ned ved Siden af Graabjørn, lige saa død som han.

»Saaledes skal alle de dø, der søger at følge i jeres Fodspor,« mumlede Shawanoen, der blev staaende paa Stedet, hvorfra han havde dræbt dem begge og begyndte at lade sin Bøsse med lige saa stor Koldblodighed, som om det var en Skive, han

havde ramt. — Da han var færdig, lod han sig glide ned i Kløften til de to Lig, som laa der nede. Nu var der slet ingen Sindsbevægelse at læse i hans Ansigt, og han bevægede sig med den sædvanlige Forsigtighed og Omtanke. Han trak Kniven, som han havde taget fra Ulven, ud af sit Bælte og bøjede sig ned; men han rettede sig straks igen og sagde ved sig selv: »Falkefod er en kristen Indianer og kan ikke skalpere en Fjende, selv om han er saa nedrig som disse.«

Han tog begge Bøsserne ud af Ligenes krampagtig knyttede Hænder og ødelagde Laasene ved at slaa dem mod en Sten, derefter trak han sin Økse ud af Graabjørns Bryst og tog den og Bøsserne med sig.

Han gik ned gennem Kløften; indtil han kom til et Sted, hvor Siderne ikke var saa stejle. Her klavrede han op, idet han blev ved at holde fast paa Bøsserne, og derefter gik han tilbage mod Indianerlejren. Da han atter fik Øje paa Lejrilden, sagtnede han sin Gang, og nærmede sig Fjenderne med den Forsigtighed, der var bleven hans anden Natur.

En lignende Forsigtighed udviste Winnebagoerne; thi skønt de ikke truedes af nogen Fjender, havde de dog udstillet to Skildvagter. De øvrige laa i en Rundkreds om Baalet med Benene ind imod dette.

Da Falkefod nærmede sig, stod de to Skildvagter omtrent ti Alen fra hinanden med Baalet imellem sig. Hver havde en ladt Bøsse i Haanden og kastede spejdende Blikke ud i Mørket samt lyttede opmærksomt. Den, der stod nærmest ved Falkefod, var Sorte Bjørn selv, og hans Stilling viste tydelig, at der var noget, som havde vækket

hans Opmærksomhed. Falkefod vidste, at Lyden var bleven fremkaldt af hans Mokka-siner; thi med Fortsæt havde han raslet med Løvet.

Sorte Bjørn stirrede opmærksomt ind i Mørket; men da han intet saa, vendte han sig om og sagde til den anden Skildvagt, at han skulde kaste mere Ved paa Baalet. Han adlød, og Lyskredsen udvidede sig ind mellem Træerne. Det vilde have været en let Sag for Shawanoen at dræbe dem begge; men det faldt ham aldrig ind; thi han havde jo ingen Grund dertil.

Høvdingen stirrede atter spændt ud i Mørket, da Falkefod med sagte Skridt traadte frem fra et Træ en halv Snes Skridt fra ham:

»Lyt, Sorte Bjørn,« sagde han, »til Shawanoen Falkefods Ord. To Gange skaanede han Ulvens Liv, og Ulven takkede ham, men dog drog han ud tredje Gang for at tage hans Liv. Han var en Klapperslange; men han havde ikke en Klapperslanges Mod; thi han tog Graabjørn med sig, hvis Hjerte ogsaa var en Klapperslanges. De drog ud for at fælde Falkefod; men det blev Falkefod, der dræbte dem og tog deres Bøsser. Der er de!«

I samme Nu, Falkefod begyndte at tale, var den anden Skildvagt traadt hen ved Siden af Høvdingen. At begge blev højst forbavsede, behøver ikke at siges. De stod med deres Bøsseløb sænkede; thi de tænkte ikke et Øjeblik paa, at Falkefod vilde angribe dem.

Falkefod talte i den dæmpede, men eftertrykkelige Tone, der var ejendommelig for hans Race; men det sidste Udbrud udslyngede han med Tordenrøst. Saa hurtigt, at ingen af Fjenderne saa hans Bevægelse, slyngede han Høvdingens Bøsse ind

imod ham og derefter den anden ind mod hans Fælle.

Begge traf deres Maal. Sorte Bjørn blev ramt i Brystet med en saadan Kraft, at han mistede Ligevægten og styrtede halvt afmægtig til Jorden.

Den anden ramtes af Bøssen i hele dennes Længde, og derfor gjorde den ham ikke saa megen Skade. Han vaklede kun og hævede derpaa sin Bøsse; men før han kunde skyde, var Falkefod forsvunden.

Indianernes Søvn er altid meget let, og skønt intet Skud var bleven affyret, var alle Krigerne et halvt Minut efter samlede om deres faldne Høvding, der dog havde rejst sig ved egen Hjælp, skønt han gispede fælt og knap kunde staa paa Benene. Efter den anden Skildvagts Forklaring behøvede de vel ikke at frygte for noget yderligere Angreb; men tre af Krigerne blev dog straks sendt ud for at spejde, medens de andre ivrig talte med hinanden om deres to Kammeraters Død og om den unge Shawanoe, der efter de Bedrifter, han havde øvet, forekom dem at maatte være et halvt overnaturligt Væsen.

Winnebagoerne var imidlertid ogsaa tapre Krigere, og derhos meget grusomme, og da Falkefod, som fra et sikkert Skjul holdt Øje med dem, næste Morgen tidlig saa dem bryde op, vidste han, at det var deres Hensigt at dræbe de tre Jægere ved Foden af Ozark Bjærgene, saa snart de kunde naa dem.

Naar som helst Falkefod vilde, kunde han omgaa de ti Winnebagoer, indhente de to Drenge, der var foran, og skynde sig med dem til Jægerens Lejr for at advare dem; men der var Tid nok hertil,

og han vilde gerne saa længe som mulig blive i Fjendens Nærhed for at iagttage deres Bevægelser.

Winnebagoerne vandrede efter Indianernes Skik frem gennem Skoven i Gaaserad, og først langt hen paa Eftermiddagen gjorde de Holdt for at hvile sig og indtage deres Middagsmaaltid. To af Krikerne blev imidlertid sendt bort fra de andre, og Falkefod fandt, det var raadeligst at følge efter dem.

Til hans store Forbavselse fjernede de sig flere Hundrede Alen fra de andre, idet de vedblev at stige op ad et meget stejlt Højdedrag, indtil de kom tæt op til dets Top; men endnu mere forbavset blev han dog, da to opskræmmede Hjorte brød igennem Underskoven og for lige forbi dem, uden at de saa efter dem eller løftede deres Bøsser. De to Krigere var øjensynlig ikke gaaede ud for at skaffe Vildt til Middagen.

De vedblev at gaa opad, indtil de kom til Aasens Top, hvorfra der var den herligste Udsigt over det omgivende Land med dets Høje og Dale, Græssletter og Skove, og efter at de i kort Tid havde stirret ud til alle Sider, gav de sig i Færd med at samle Ved til et stort Baal. Imellem Grenene lagde de fugtige Blade, og da det endelig var lykkedes dem ved Hjælp af Sten og Staal at faa Ild i Baalet, udsendte dette derfor en tæt, sort Røg; men det var netop dette, Winnebagoerne vilde have.

Saa snart der var kommen ordentlig Ild i Baalet, greb Indianerne fat i hver sin Ende af et langt Tæppe, som de havde medtaget, og holdt det tæt hen over Ilden, hvorefter de begyndte at føre det op og ned og til Siderne paa en meget kunstig og indviklet Maade, og Følgen heraf var, at den sorte Røgsøjle, der langsomt steg op mod Himlen, brødes i Cirkler, Spiraler og andre Figurer, der i

nogen Tid bevarede deres Form i Luften. Nu hørte Falkefods Forbavselse op, og han forstod det hele: Dette var et Signal, som var bestemt til at ses af en anden Winnebago Flok, der var saa langt borte, at den ikke kunde modtage Meddelelse paa nogen anden Maade. Men hvad det var, de telegraferede til deres Kammerater, kunde Falkefod ikke se; thi hver Indianerstamme havde sit Tegnsystem, som de holdt hemmeligt for de andre.

Imidlertid blev Falkefod nu lige saa urolig, som han før havde været forbavset; thi han forstod, at der var to Winnebago Flokke paa Krigstien, og hvorledes skulde det gaa de tre hvide Mænd, naar de saaledes kom imellem en dobbelt Ild? — Da han saa bemærkede, at Indianerne stadig spejdede over mod Nordvest, stirrede han ogsaa i den Retning, og saa snart, at derovre fra et Dalstrøg steg en tynd blaa Røgstribe i Vejret. Det var Svar paa Signalet.

Nu gik det ikke an at vente et eneste Minut længere; thi det var ikke alene de tre Jægere, der truedes; men ogsaa de to Drenge var i den største Fare. —

— — Det var langt ud paa Natten, da Fred og Terents kom til et større Vandløb, hvor de maatte standse. De var meget trætte af den lange Vandring, og derfor mente Fred, det var bedst, at de holdt Hvil indtil Daggry. Terents rystede imidlertid paa Hovedet; han var mest stemt for, at de skulde se at komme videre. »Strømmen ser ikke ud til at være ret dyb,« sagde han, »vi kan vist godt vade over, og jeg tror, det er klogere at komme over paa den anden Side og gaa videre, til vi naar den næste Strøm.«

»Ja, men den er maaske langt borte.«

»Saa faar vi saa meget desto længere at gaa,« sagde den djærve irske Knøs, idet han satte sig ned og tog sine Sko af.

Nu vel, jeg vil ikke stikke op for dig,« svarede Fred og gjorde ligesom sin Kammerat.

Men før de var færdige, opskræmmedes de ved den Opdagelse, at der var nogen ovre paa den anden Side af Strømmen. Først hørte de nogle Strubelyd, som kun kunde hidrøre fra Indianere, og derefter saa de en af Rødhuderne komme frem i Maanelyset.

Uden at sige et Ord listede Drengene sig hurtig ind i de nærmeste Træers Skygge, hvorfra de med stor Spænding iagttog, hvad der foregik paa den anden Side af Vandet: Tre Indianere stod i over fem Minutter ude i det klare Maanelys, medens de afhandlede det samme Spørgsmaal, som havde optaget Drengene, hvorledes de skulde komme over Vandet. Derefter traadte den forreste resolut ud i Vandet fulgt af de andre to, og et Par Minutter efter traadte de op paa den anden Bred ikke halvtredsindstyve Skridt fra vore Venners Skjulested.

De to Dreng skælvede ved Tanken om, hvilken Fare de havde befunden sig i. Havde de ikke staaet og betænkt sig i nogle Minutter, vilde de have været midt ude i Strømmen, i det Indianerne kom ned til den anden Bred. De nærede ingen Tvivl om, at disse tre Indianere hørte til Winnebagoerne og var deres Fjender, og havde de ikke straks ihjelslaet Drengene, vilde de have ført dem som Fanger til Hovedflokken, og naar det der opdagedes, at en af dem besad den Bøsse, som havde tilhørt Ulven, vilde der være bleven taget en frygtelig Hævn over dem.

Efter denne Hændelse var derfor ogsaa al

Træthed ligesom blæst bort fra Fred og han higede endnu mere end før efter at naa til Jægernes Lejr. Han tøvede derfor heller ikke med at træde ud i Strømmen; Terents fulgte som sædvanlig i hans Fodspor, og forglemmende al Træthed ilede de videre gennem Skoven.

Imidlertid vil det blive for trættende for os at følge dem hele Tiden paa den ujævne Vej og over de mange Smaastrømme; derfor vil vi i Tankerne slutte os til dem, idet de efter at have holdt Maaltid paa en fældet Hjort og taget sig et Par Timers Hvil oven paa den lange Nattemarch atter begyndte paa deres Vandring.

De havde ikke gaaet langt, før Underskoven forsvandt, og Træerne begyndte at staa længere fra hinanden, og snart stod de ved Randen af en lang, men ikke meget bred Prærie. Men paa samme Tid gjorde de en meget foruroligende Opdagelse: da de kom ud af Træernes Skygge i det klare Dagslys, saa de, at den Sti, de nu fulgte, ikke var den rette; thi det var tydeligt at se, at den var frembragt af Hjorte og andre Dyr, som søgte ud til Prærien for at græsse.

»Nu staar vi omtrent som Moses for det røde Hav,« sagde Terents, »for vi har Ægypterne bag ved os og ingen Vej foran os. Hvad skal vi nu gøre?«

«Vi maa gaa hver til sin Side ud paa Prærien for at lede efter det rette Spor og saa mødes her igen,« sagde Fred, og dermed skiltes de. Terents forsvandt snart bag et fremspringende Parti af Skoven; men Fred havde ikke gaaet ret mange Hundrede Alen, før han til sin store Forfærdelse saa tre Indianere til Hest komme ud af Skoven og i Galop styre lige hen imod ham.

Det var en frygtelig Situation for den stakkels Knøs; thi han var kommen saa langt ud paa Prærien, at de let kunde afskære ham Tilbageetoget til Skoven, og paa den aabne Slette var der ikke den mindste Dækning for ham at finde. Imidlertid kendte han saa meget til Indianernes Karakter, at han vidste, at de straks vilde angribe ham, hvis han viste mindste Tegn til Frygt; bevarede han derimod sin Rolighed, var det dog muligt, at han kunde slippe fra dem ved List.

Da de kom nærmere, saa Fred paa deres Dragt og Bemaling, at det var Winnebagoer. Endvidere lagde han Mærke til, at den midterste Hest, der var noget mørkere end de andre, snublede, hvorefter Rytteren drejede Hovedet og sagde noget til Krigeren til venstre, der svarede ham uden at tage sine Øjne fra Fred. Derefter sagde han til højre ogsaa noget, hvorefter han grinede fælt.

De tre Ryttere nærmede sig nu i langsom Skridtgang og holdt deres sorte Øjne stift fæstede paa Fred, der blev staaende rank og stirrede fast paa dem, rede til at forsvare sig til det yderste. Da de var omtrent tredive Alen fra ham, tog han sin Hue af, saa ind imod Skoven, svingede Huen flere Gange og raabte: »Hallo!« hvorefter han løftede sin Bøsse parat til at give Ild paa de forbavsede Indianere.

Det var naturligvis Freds Hensigt at faa Winnebagoerne til at tro, at han havde Venner inde i Skoven, og hans Adfærd gjorde ogsaa den forønskede Virkning paa Rødhuderne. Ganske vist kunde disse med Lethed skyde Knøsen ned og derefter galoppere bort; men hvem borgede dem saa for, at de ikke vilde blive forfulgt af hans Venner. Desuden saa de, at han stod med Bøssen løftet, og

hver enkelt af dem troede rimeligvis, at han vilde blive Skive for Knøsens Skud, saa snart han gjorde Mine til at løfte sit Gevær for at skyde.

Afstanden var saa kort, at der ikke kunde være Tale om at skyde fejl, og deraf fulgte, at et Angreb paa Knøsen sikkert vilde blive en af Winnebagoernes Død, og der var ingen af dem, der skøttede om at ofre sig.

Alligevel kunde det ikke godt tænkes, at tre ridende Indianere af Frygt for deres Liv, med uforrettet Sag vilde ride bort fra en enkelt hvid Knøs. Det var at vente, at de vilde forsøge en eller anden List, og dette slog ogsaa til. Lige efter at Fred havde løftet sin Riffel, vinkede den midterste Winnebago til Tegn paa, at de intet ondt havde i Sinde, og raabte: »Yenghese! Langkniv! Ven! Ven! Ven!«

Men Fred kendte Indianerne for godt til at lade sig narre, og uden at sænke Bøssen raabte han til Svar: »Rid jeres Vej, eller jeg skyder; kommer I et Skridt nærmere, giver jeg Ild!« og for at give sine Ord større Eftertryk førte han Bøssen langsomt fra venste til højre, saa han skiftevis sigtede paa dem alle tre. Uvilkaarlig dukkede de sig i Sadelen, og da de forstod, at der intet kunde gøres uden stor Risiko, aabnede de Rækken, idet den ene red til venstre og de to til højre, og passerede forbi Fred, idet de stadig bibeholdt den samme Afstand fra ham.

Hermed blev Stillingen endnu farligere for Knøsen; thi nu maatte hans Opmærksomhed jo deles. Dog tabte han ikke sin Fatning, men begyndte at dreje sig langsomt om, stadig med Bøssen hævet, saa at han atter skiftevis sigtede paa dem alle tre. Indianerne vedblev paa deres Side at iagttage ham med kattelignende Vagtsomhed og

drejede Hovedet om imod ham, indtil de atter samledes paa den anden Side af ham. Saa holdt de igen stille med Siden af Hestene vendt ind mod Knøsen, som de vedblev at stirre paa.

Det begyndte at værke betænkelig i Freds Arme, men han vidste, at hans Frelse beroede paa, at han kunde vedblive at holde Bøssen løftet, og derfor holdt han ud. Til sidst vendte Indianerne ham da ogsaa Ryggen og red langsomt bort.

»Hvor nydeligt kunde jeg nu ikke pille en af dem ned,« sagde Fred ved sig selv, idet de tre brede Rygge vuggede langsomt op og ned ved Hestens Bevægelser ved Siden af hinanden som tre mørke Skiver. »Jeg kunde ramme ham eller ham eller ham,« tilføjede han, idet han skiftevis pegede paa dem. Men aldrig saa snart havde han sagt det, før den midterste Winnebago pludselig vendte sig paa Hesten, hævede sin Bøsse og fyrede paa ham. I samme Øjeblik kastede han og hans to Kammerater sig frem paa deres Heste og for i strygende Galop ind mod Skoven.

Havde Krigeren haft mindre Hastværk, er det rimeligt, at han vilde have ramt den forbausede Knøs, der tydelig hørte Kuglen fløjte tæt forbi sit Øre. Imidlertid tabte han heller ikke nu Besindelsen, men tog straks et omhyggeligt Sigte og fyrede paa den Indianer, der havde skudt paa ham, hvorefter han med Lynets Fart igen ladede sin Bøsse.

Hans Skud havde ramt. Et hylende Skrig brød Stilheden, og Indianeren vaklede i Sadelen og vilde være falden af Hesten, hvis ikke den ene af hans Kammerater havde grebet ham i Skulderen og støttet ham. Hestene var bragt til at gaa i Skridt-

gang, og til sidst stod de stille, dog ikke før de var uden for Skudvidde.

Fred saa, hvorledes de i nogen Tid undersøgte Saaret og derpaa forbandt det, hvorefter de, stadig støttende deres haardt saarede Fælle, red bort, dog ikke ind i Skoven, men et Stykke uden for denne, rimeligvis af Frygt for de hvide Mænd, som de antog var derinde.

Da Fred ikke kunde se dem længere, begyndte han igen sin Søgen efter den tabte Sti; men da han havde vandret fremad langs med Skoven en halv Mils Vej uden at se andet Spor end de tre Indianeres, fandt han det rigtigst at vende om for at se, om Terents havde haft mere Held med sig.

Han var ikke kommen længere end halvvejs ned til det Sted, hvor han og Terents var skiltes, før han saa sin Kammerat komme sig i Møde, svingende med Huen, og da han var kommen nær nok til at høres, raabte han: »Hurrah! Alt er i Orden, jeg har funden den; men hvad er det, der er foregaaet herude; jeg hørte et Skud før, men ser intet Dyr, saa det kan vel ikke være saadant et, du har spildt dit Krudt paa?»

Fred fortalte ham nu, hvad der var sket, mens Terents havde været borte, og denne lyttede med spændt Opmærksomhed. »Det begynder at sværme lovlig tykt med Winnebagoer her i Nabolaget,« sagde han; »men hvor Pokker kan de have faaet Hestene fra, de andre var jo til Fods?»

»Ja, hvordan skal jeg kunne vide det bedre end du?»

»Saa du ikke noget nøjere paa dem? — Paa Hestene mener jeg?»

»Nej, det kan jeg ikke sige. De var temmelig smaa, og de to af dem var brune, men den tredje

var sort. Ham lagde jeg mere Mærke til end til de andre, fordi den Indianer, jeg ramte, red paa ham. Jeg saa ogsaa, at han havde en Stjerne i Panden.»

»Hvem? Winnebagoen?»

»Nej, du ved jo godt, at jeg mener Hesten.« — Her tav Fred brat og blev ganske bleg; han var bleven grebet af en Tanke, der gjorde ham frygtelig angst.

»Hvad er der i Vejen med dig, Fred, er du syg?»

»Min Gud, det har jeg slet ikke tænkt paa før. De tre Heste tilhører jo min Fader, Mr. Hardin og Mr. Bowlby.«

»Er du vis paa det?»

»Ja, ganske vis, det er kun mærkeligt, at jeg ikke har tænkt paa det før. Aa Gud — saa er de alle tre døde, Terents — jeg ved det, saa kan vi lige saa godt opgive det hele og søge hjem igen.«

»Nej, min Ven, saa galt er det da nu heller ikke. Du skal huske paa, at mens Mændene gaar ud for at jage og fange, gaar deres Heste og passer sig selv. Det er rimeligst at antage, at Indianerne har benyttet sig heraf og har stjaalet dem, medens deres Ejermænd var fraværende.«

»Tror du?» spurgte Fred, og skottede hen til Terents for at se, om han virkelig mente, hvad han sagde.

»Nej, jeg tror det ikke, jeg ved det. Hvis Mændene tog Bæsterne ind i deres Stue og sov sammen med dem, ligesom min Familie gør med deres Svin i Irland, saa maatte vi gaa ud fra, at de var bleven slaaet ihjel, før Bæsterne blev taget, men det gør de jo ikke. Nej, du kan tro, Winnebagoerne har sneget sig hen til de græssende Heste,

er sprungen op paa Ryggen af dem og sprængt bort i Gallop.«

»Ja, men hvorfor har de saa ikke taget alle seks Heste?«

»De har levnet de andre tre til deres Kammerater, og disse har formodentlig ogsaa allerede stjaalet dem.«

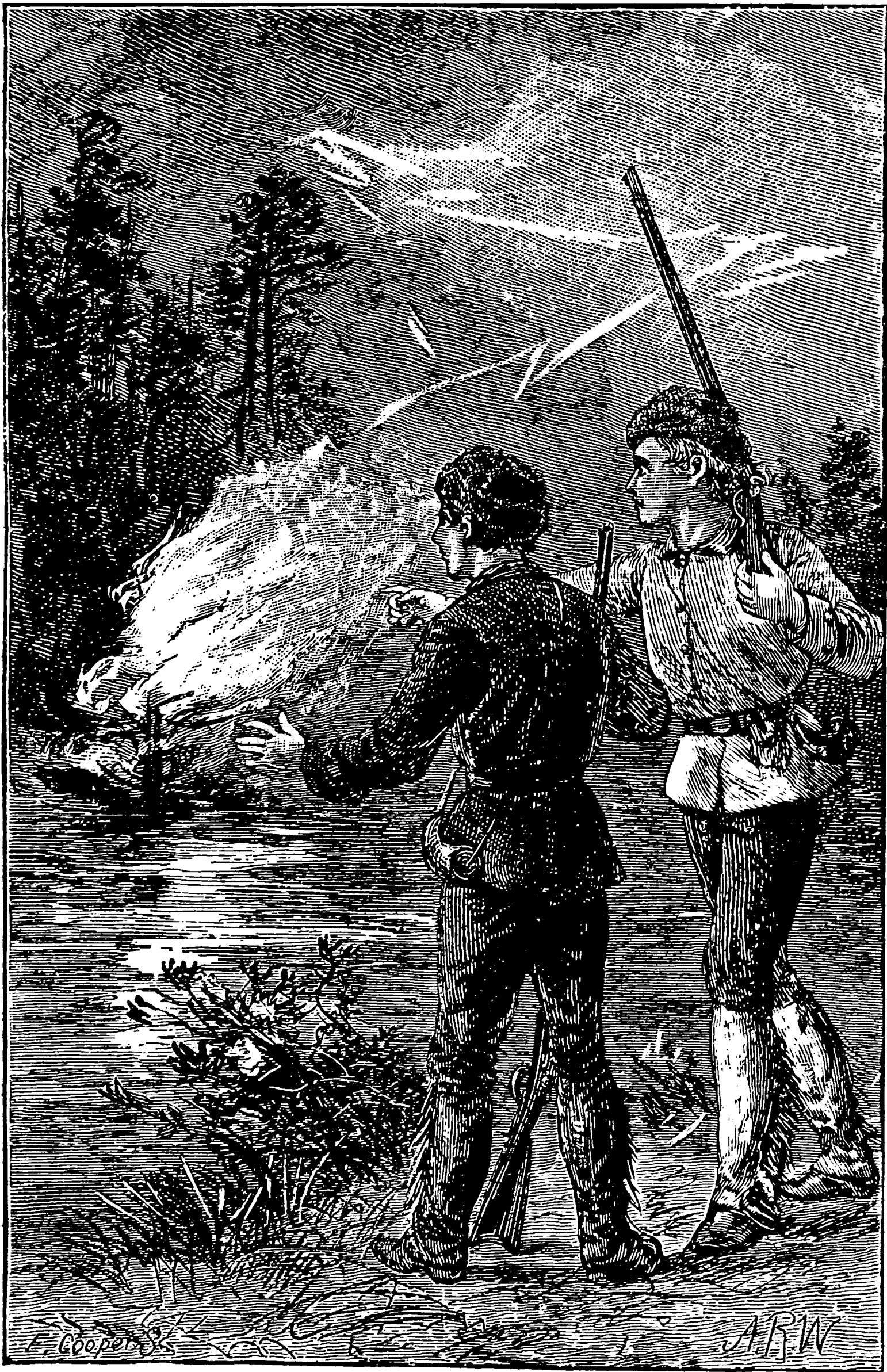
Fred følte sig efterhaanden trøstet ved at tale med sin Ven, endskønt han maatte sige sig selv, at Tabet af Hestene var en meget alvorlig og farlig Sag for hans Fader og dennes Kammerater.

VII KAPITEL.

Cyklonen.

Efter at have gaaet omtrent en Fjerdingsvej, kom de til Stien, som Terents havde fundet, og fulgte den tværs over Prærien til Skoven, som de skimtede paa den anden Side af denne. Alt som de nærmede sig den, blev Himlen tættere og tættere overtrukken af sorte Skyer og fik til sidst et saa truende Udseende, at det endogsaa forskrækkede de to Drenge, der dog var vant til at overraskes af heftige Uvejr. Skyerne havde ikke det blaa Anstrøg, som varsler om, at en Storm er i Anmarch, men en grønlig Farve, der vilde have forfærdet enhver, som forstod at læse den Slags Tegn.

Imidlertid naaede de dog et lille Stykke ind i Skoven, gennem hvilken der løb en lille Flod, før Uvejret brød løs. Et takket Lyn flammede hen over

den sortgrønne Himmel og efterfulgtes af et Brag, der fik Jorden til at ryste. Fred, der med Øjnene fulgte Lynets Retning, saa Kronen af en vældig Cypres, som hældede ud over Vandet, springe fra Stammen, som om den var klippet over med en Kæmpesaks, og styrtede ned i Vandet. Her blev den af Strømmen ført ned mod de to Drengene, medens den stod i lys Lue, saa at den lignede et uhyre Baal, der kom sejlene.

»Har du nogen Sinde set Magen?« spurgte Terents.

»Nej, det er vidunderligt.«

Endskønt det var midt paa Dagen, var det dog nu næsten saa mørkt som ved Nattetid, og hele Scenen var saa frygtelig, at Drengene blev staaende ubevægelige og stirrede — snart paa det flydende Baal og snart paa den sorte Himmel, hvis grønne Anstrøg gav deres Ansigter en spøgelseagtig Farve. Pludselig saa de langt borte i Luften en Genstand, som lignede en uhyre Ballon, der buede lidt ind i den ene Side og drejede sig om sin Akse med utrolig Hastighed. Nogle faa Minutter efter viste en lignende Figur sig i nogen Afstand bag ved den første.

Nu begyndte et paa een Gang forunderligt og forfærdeligt Skuespil. Det var, som om disse to uhyre Balloner, der tegnede sig kulsorte mod den mørke Himmel, begyndte at opføre en Heksedans i Luften, idet de snart drejede sig om hinanden, nu nærmede og nu fjernede sig, medens de snart heldede til en Side og snart til en anden.

Læseren har maaske allerede forstaaet, at jeg her har forsøgt at beskrive det frygtelige Fænomen, der undertiden hjemsøger den ny Verden, og som man kalder en Cyklon. En saadan var imidlertid

endnu ukendt for de to Drengene, som iagttog Fænomenet med en Interesse, der ikke endnu var forvandlet til Rædsel, som den sikkert vilde være bleven, hvis de havde været vidende om den ødelæggende og dødbringende Magt, der ligger i denne Sammenhobning af Elektriciteten i dens mest frygtelige Form.

Efter nogle Minutters Forløb nærmede de to Balloner sig endnu mere hinanden og fo'r saa pludselig sammen og blev til een. I det samme fo'r der takkede Lyn ud til alle Sider fra det mørke Indre, og den vældige Skymasse begyndte at hvirvle endnu hurtigere rundt end før.

Cyklonens Komme ledsagedes af en frygtelig brølende Lyd, og nu saa Drengene, hvorledes Grene og hele Træer begyndte at flyve om i Luften. »Terents, det gaar ikke an at blive her!« raabte Fred, idet han saa sig om efter et Tilflugtssted. »Hvor skal vi søge hen?«

I nogen Afstand derfra hævede sig tæt ved Flodbredden en stor Klippe, og der hen ilede begge Drengene. Den Side af Klippen, som vendte bort fra Cyklonen, gik lidt skraat indad, og her søgte de hen og trykkede sig saa tæt ind mod Klippevæggen som de formaaede. De kunde nu høre, men ikke se, hvad der nærmede sig.

Luften var ganske opfyldt af Løv, smaa og store Grene og hele Træstammer, der fløj fremad og hvirvlede rundt som Fjer og Dun for et Vindpust. Et vældigt Træ, der var bleven rykket op med Rode, blev slynget mod Klippen, saa at den rystede lige ned til sin Grund, og fik de to Drengene til at skælve. Træet skurede ned langs Klippens Side og borede sig dybt ned i Jorden; men det fandt dog ikke der noget blivende Sted; thi den samme

Magt, som havde rykket det op, greb det igen og hvirvlede det ud i Floden.

Det næste Syn, der forskrækkede Drengene, viste sig til venstre lige over Floden. Luften fyldtes ligesom med Sne, og denne ledsagedes af en hvæsende Lyd, som blandede sig med den frygtelige Brølen, der stadig vedblev og lignede den, der fremkommer, naar Atlanterhavet i en Orkan slaar mod Bretagnes klippefulde Kyster.

Da Cyklonen naaede Floden, hvirvlede den næsten alt Vandet op af dets Leje, piskede det til Skum og Støv, som den sendte ind mellem Træerne og gennemblødte Drengene. Det store Baal blev slukket lige saa brat, som det var blevet tændt.

Det skrækkeligste Øjeblik for Drengene var dog, da de følte, at Klippen begyndte at bevæge sig. Den blev blæst flere Tommer ud af sin Stilling, og de var nær ved at tro, at den vilde falde over paa dem og knuse dem; men der var intet andet Sted, de kunde fly hen til, og havde de prøvet at rejse sig, vilde de være bleven grebne af Stormen og slynget langt ud. Derfor maatte de blive liggende.

Cyklonen forlod dem imidlertid lige saa brat, som den var kommen; den fo'r videre ind igennem Skoven for at anrette flere Ødelæggelser. — Fred blev liggende mange Minutter efter, at den var passeret; derefter vendte han sig om mod sin Ven. Han havde taget Levningerne af Hjortestegen frem og begyndt at spise.

»Nej — nu har jeg aldrig —,« udbrød den forbavsede Fred, »jeg tror, du er den eneste i hele Verden, der kunde tænke paa din Middagsmad i et saadant Herrens Vejr som dette.«

»Ja, ser du,« svarede Terents, »vi har jo et

svært Jav med at komme til Ozark, og derfor mente jeg, at jeg vilde benytte Tiden til at bruge Tænderne, mens vi alligevel ikke kunde bruge Benene. Men tag du dig nu en Mundfuld med for at styrke Nerverne, det kan nok gøres nødig oven paa en saadan Ballade som denne.«

»Ved du for Resten, hvad jeg saa,« vedblev Terents, da Fred havde begyndt at spise.

»Du saa vel det samme, som jeg saa — at Luften var fuld af Vand, Træer, Grene, Sten og Lynild?«

»Ja, vel, men da vi kiggede over Kanten af Klippen, husker du jo nok, at Stormen piskede os saadan i Ansigtet, at vi straks maatte trække Snuden ind, for at Hovedet ikke skulde blæse af os, men imens du kastede dig ned, fik jeg dog Tid til at kaste et Blik hen over Kløften hist nede, og der saa jeg een af Winnebagoerne.«

»Er det muligt! Hvad tog han sig for?«

»Han slog Kuldbøtter — en hel Snes i Sekundet, en seks—syv Alen over Jorden. Jeg saa kun lige et Glimt af ham; men det forekom mig, at mens jeg saa paa ham, blæste hans Hoved og det ene Ben af ham og gik i hver sin Retning. Nu gaar han kanske og leder efter dem.«

Fred kunde knap tro, hvad hans Ven fortalte ham, men denne forsikrede i fuldt Alvor, at det var sandt, og det fremgik altsaa heraf, at da Uvejret brød løs, havde i det mindste een af deres Fjender befundet sig lige bag ved dem.

»Vi maa af Sted igen og skynde os, alt hvad vi kan,« udbrød Fred, »vi har allerede spildt alt for meget af vor kostbare Tid. Bare vi maa komme tidsnok; det viser sig jo, at vi har Fjender baade tæt foran og bag ved os.«

Det var langt hen paa Eftermiddagen, og Drengene ilede fremad med lette Skridt, da de begge blev opskræmmede af et Bøsseskud. Lyden kom dog hverken forfra eller bagfra, men fra venstre. Drengene standsede og saa paa hinanden.

»Det er naturligvis nok en af disse Lømler,« hviskede Terents, »nu manglede det bare, at der skulde blive skudt til højre for os og bagude og foran os.«

»Nu, selv om der ikke bliver skudt, kan de godt være der alligevel,« svarede Fred og stirrede hen i den Retning, hvorfra Skudet hørtes, som om han ventede, at den skydende skulde komme frem, Saaledes stod de og stirrede og lyttede i nogle Minutter; men de saa og hørte intet mere og begyndte derfor atter deres hurtige Vandring, idet de dog stadig skottede tilbage; thi de var bleven meget urolige ved Tanken om, at en Fjende maaske listede sig bag efter dem.

Allerbedst, som de saaledes ilede fremad, Fred foran og Terents lige i Hælene paa ham, blev denne pludselig standset midt i en Bemærkning af et advarende: »Sh!« fra Fred, som herved tilkendegav, at der var noget paa Stien foran dem. I næste Øjeblik løb han flere Skridt til højre og skjulte sig bag et Træ, og Terents fulgte øjeblikkelig hans Eksempel.

Begge havde nu opdaget, hvad det var: en brun Bjørn af betydelig Størrelse kom i Luntetrav hen imod dem. Formodentlig var den tilfældigvis kommen ind paa Stien og havde fundet det lettere at trave frem ad den end at bryde igennem Krattet.

Drengene kunde i Begyndelsen ikke afgøre, om Dyret havde set dem eller ej; men de følte sig slet ikke bange; Bamsen saa ikke videre farlig ud, og

selv om han skulde faa i Sinde at vige af fra Stien for at angribe dem, frygtede de ikke for at tage Kampen op med ham, og det eneste, der afholdt dem fra at gaa løs paa ham var deres Ivrighed efter at komme hurtig af Sted.

Imidlertid luntede Bamsen videre paa sin klodsede Vis, og da Drengene kiggede frem fra Træet, forekom det dem, at han skævede ondskabsfuldt efter dem; men heri tog de dog fejl. Han hverken saa eller vejrede dem, men travede rolig forbi, og nogle faa Minutter efter var han forsvunden mellem Træerne.

Endnu førend han var kommen Drengene af Syne, havde disse igen begyndt paa deres hurtige Vandring, og vedblev uden Afbrydelse hermed, indtil de langt hen paa Natten atter kom til et bredt Vandløb. Her besluttede de at holde Hvil; men da de vidste, at Skoven blev gennemstrejft af vilde Dyr, af hvilke nogle maaske ikke var saa lette at slippe fra som Bjørnen, foreslog Terents, at de skulde klavre op i et Træ og her søge et Hvilested imellem Grenene.

Dette fraraadede Fred imidlertid paa det bestemteste. Det var yderst vanskeligt, sagde han, at finde en Gren, der afgav et bekvemt og behageligt Sæde, og faldt de endelig i Søvn der oppe, kunde de risikere at falde ned. Derfor besluttede de at opsøge det mest afsides Sted, der var at finde, og om muligt lave et Baal. Dette vilde holde de vilde Dyr borte, og Drengene var ikke saa søvnige, at de ikke kunde skiftes til at holde Vagt.

Efter at have gaaet et langt Stykke ned langs Flodbredden, traf de paa et tæt Krat, som de trængte igennem, indtil de fandt et Sted, som de ansaa for tilstrækkelig sikkert. Derefter begyndte

de at samle Kviste, Løv og Grene, som de ved Hjælp af Staal og Flint fik til at brænde, og snart blussede et lystigt bragende Baal inde paa den ensomme Plet.

»Lad os gaa et Stykke her fra,« sagde Fred, for at se, fra hvor stor Afstand Baalet kan opdages; du ved jo, at vi ikke kan være forsigtige nok.«

Dette Raad fandt Terents godt og stod derfor straks op for at følge det. De gik i hver sin Retning, og da de var kommen et godt Stykke fra Baalet, gik de i en stor Rundkreds uden om det. Resultatet var meget tilfredsstillende; thi Krattet var til alle Sider saa tæt, at de følte sig lige saa trygge for at blive opdagede, som om Baalet havde været tændt inde i en Hule.

Alligevel tog de fejl, som vi straks skal faa at se.

Da de kom tilbage til Ilden, tog de Randslerne af Skuldrene, spredte deres Tæpper paa Jorden og satte sig med Ansigtet vendt mod Baalet. Trods den Runde, de lige havde gjort, følte de sig dog lidt urolige; thi det var jo ikke umuligt, at en Fjende tilfældigvis kunde komme dem saa nær, at han kunde skimte Ilden. Deres Oplevelser, siden de forlod Greville, havde overtydet dem om, at det sværmede med Winnebagoer rundt omkring, og, som Terents bemærkede, jo nærmere de kom til Lejren, desto flere syntes der at være.

Det var denne Ængstelse, der fik dem til at lade Baalet brænde langt ned uden at kaste mere Brændsel paa det, samt til at tale med hviskende Stemme og ofte lytte og se sig om. Deres Stilling var jo ogsaa saaledes, at hvis en Fjende var i Nærheden, saa var al Fordel paa hans Side.

»Jeg har stadig en Følelse af, at vi spilder

Tiden,« sagde Fred; »jeg ved nok, at der er mest Sandsynlighed for, at Winnebagoerne nu ogsaa holder Hvil; men dette gør mig endnu mere ivrig efter at komme af Sted.«

Terents vilde lige til at svare sin Ven, da denne saa ham studse, rejse sig op i siddende Stilling og stirre over mod et Punkt, der laa lige bag ved Fred. Han havde øjensynlig set noget, som forskrækkede ham.

Med de store runde Øjne spændt stirrende ud i Mørket bag ved Fred, strakte Terents Haanden ud for at tage sin Bøsse, der laa tæt ved ham paa Jorden. Som man vel kan tænke sig, blev Fred meget forskrækket, da han saa dette. Han sprang hastig op og saa sig ængstelig om; men han kunde intet opdage.

»Hvad er der paa Færde?« spurgte han med dæmpet Stemme, idet han greb sin Bøsse.

»Da jeg saa paa dig,« sagde Terents hviskende, »fik jeg Øje paa en af Slynglerne, som stod lige bag ved dig og saa nær, at han næsten kunde naa dig med Haanden. Men før jeg kunde sige noget, gled han bort som en Skygge.«

Fred spurgte ikke sin Ven, om han var vis paa, hvad han sagde; thi han vidste, at han ikke tog fejl.

»Der kan du se,« sagde Fred, »vi skulde alligevel ikke have tændt det Baal; nu er der nogen af Indianerne, der har faaet Øje paa det, og de vil være her om et Par Minutter; lad os liste os tilbage i Mørket og se at komme bort, saa hurtigt vi kan; det gør ikke saa nøje, i hvad Retning vi gaar; men her gaar det ikke an at blive.«

Næppe havde Fred sagt dette, før han ogsaa fik Øje paa en Kriger, der stod lige ude i Randen

af Lyskredsen og stirrede stift paa ham. Han holdt en Riffel i den ene Haand, og det saa ud, som om han betragtede Drengene nøje for at blive vis i sin Sag, før han traadte nærmere og skred til Handling.

»Hys! rør dig ikke,« hviskede Fred, idet han spændte Hanen paa sin Bøsse. »Nu ser jeg ham, og nu skal han faa en Kugle.«

Med den yderste Forsigtighed listede han Bøssen frem foran sig, indtil den var i Højde med hans Bryst; med et hurtigt Kast slængte han den derefter op til Kinden for at sigte paa den dristige Rødhud.

Men nu var denne ikke til at se; han var forsvunden som et Billede paa en Laterna magica.

Som man vel kan tænke sig, blev Drengene helt løjerlige herved; der var noget saa besynderligt ved det hele, at Terents, som han sagde »fik Gaasekød over hele Kroppen.« Det er ikke godt at vide, hvad de kunde have fundet paa; thi før de kunde faa Tid til at fjerne sig fra Ilden, traadte Falkefod, der havde moret sig lidt paa deres Bekostning, frem fra Mørket og tiltalte dem:

»Falkefods Hjerte glæder sig, naar han ser, at hans Brødre ikke sover; han har iagttaget dem; men deres Øjne er aabne.«

VIII KAPITEL.

Slutning.

I det sidste Døgn havde det været Drengenes højeste Ønske igen at faa Falkefod til Ledsager, for at han kunde hjælpe og raade dem; og nu var han der. Man vil derfor kunne forstaa, med hvilken Glæde de atter tog Plads om Baalet og lyttede til, hvad han havde at berette dem.

Han fortalte dem dog ikke alt, hvad der var hændet ham. Han talte ikke om Kampen med Ulven og hans Kammerat, men sagde kun, at han havde holdt Øje med Winnebagoerne indtil om Morgenens, da han saa dem bryde op for at drage til Ozark, samt at han af deres Signalisering havde faaet at vide, at de havde Kammerater i Nærheden, og at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at de agtede at angribe Pelsjægerne. Alligevel havde han holdt sig i deres Nærhed, indtil de kom til den Prærie, som ogsaa Drengene havde passeret. Da besluttede han at gaa uden om dem og forene sig med sine unge Venner.

Han var saa vel kendt med Egnen, at han uden Besvær eller Fare godt kunde gøre dette, og det var hans Hensigt at slaa ind paa Stien igen ved Strømmen, hvor de blev overfaldet af Cyklonen; men han forudsaa, at de ved Nattens Frembrud vilde være et godt Stykke hinsides Floden, og han ønskede at prøve, hvor godt de holdt Vagt, naar de var overladt til sig selv, og derfor besluttede han sig til at vente endnu nogle Timer med at støde til dem. Det var ogsaa ham, der havde af-

fyret sin Bøsse; thi han mente, at det vilde bidrage til at gøre dem mere paapasselige.

Da Falkefod var færdig med sin Beretning, bad han Drengene om at fortælle, hvad der var hændet dem, siden de var skiltes, og skønt han ikke viste nogen Bevægelse, da han havde hørt deres Fortælling, mærkede de dog tydelig, at han blev en Del betænkelig ved det Møde, Fred havde haft; thi Sagen var, at Falkefod her for første Gang fik at vide, at nogle af deres Fjender var forsynede med Heste.

Fred rødmede ved den Ros, som Falkefod ydede ham for det Mod og den Koldblodighed, han havde vist over for Winnebagoerne; hans Beskedenhed forbød ham at høre længe herpaa, og derfor afbrød han ham med de Ord: »Falkefod, vi standsede her, fordi vi var bange for at komme bort fra Stien igen i Mørket; men synes du ikke, det er bedst, at vi nu gaar videre, for du tager jo ikke fejl af Vejen.«

Men Falkefod rystede paa Hovedet: »Det er ikke ret langt til mine Brødres Lejr,« sagde han, »og Winnebagoerne er et godt Stykke bag ved os; de vil ikke indhente os. Nu kan mine Brødre komme til at sove, det kan de maaske ikke, naar de kommer til Blokhuset; derfor maa de sove.«

»Er det da ikke rimeligt, at nogle af Rødhuderne er imellem os og vore Venner?« spurgte Fred.

»Nej,« var det rolige Svar, og derefter forklarede han dem, hvorfor han var vis herpaa. Saa snart Winnebagoerne havde stjaalet Hestene, var de sprunget op paa dem og redet af Sted for at møde Sorte Bjørn og de andre for i Forening med dem at foretage Angrebet paa Blokhuset. Mere

sagde Falkefod ikke den Gang, men senere beklagede han, at han ikke tidligere paa Dagen var stødt til de to Drengene, saa at han havde kunnet være hos dem, da de traf Hestetyvene. Havde han det, er der ingen Tvivl om, at de vilde have taget alle tre Heste tilbage, selv om de for at gøre dette skulde have skudt Indianerne ned fra Ryggen af de stjaalne Dyr. Dette vilde helt have forandret de følgende Begivenheders Gang.

— — Da Drengene efter en tryk Søvn vaagnede den næste Morgen, var Himlen bleven klar, og Solen skinnede ned til dem gennem det tynde Efteraarsløv. Den friske Frostluft førte Duften af stegt Fisk hen til dem fra Baalet, og da de fik Øjnene rigtig op, saa de, at Falkefod havde tilberedt en velmagende Davre til dem.

Et Par Timer før Solopgang var Falkefod nemlig vadet over Strømmen og havde med fuld Fart løbet over en Mil. Han standsede ikke, før han havde overbevist sig om, at Winnebagoerne var forbleven i deres Lejr hele Natten og ikke vilde gaa over Strømmen, ved hvilken Drengene laa og sov, før langt hen paa Formiddagen. Derefter var Shawanoen ilet tilbage, havde begivet sig ned til et dybt Sted i Floden, hvor han efter et Par Minutters Forløb havde trukket en halv Snes Fisk op af det kolde, klare Vand, og de var netop ved at være tilpas stegte, da Drengene slog Øjnene op.

Snart efter blev de lækre Fisk lagt paa nogle store, grønne Blade, Fred tog en Pakke Salt ud af sin Randsel, og de begyndte alle tre at spise med fortræffelig Appetit.

»Hvis intet uforudset hænder,« sagde Fred, »saa kan vi altsaa naa at komme til Blokhuset endnu i Dag.«

Shawanoen nikkede bejaende.

»Hvornaar vil Winnebagoerne, som er bag efter os, komme til denne Strøm?«

Falkefod pegede paa et Punkt paa Himlen, som Solen vilde naa om tre Timer.

»Winnebagoerne er samlede, maaske kommer der endnu nogle enkelte fra forskellige Dele af Skoven; men Sorte Bjørn har de fleste af sine Krigere hos sig, og han føler sig stærk nok til at ødelægge Blokhuset og vore Brødre, som er der.«

»Der er tre nu, og naar vi kommer til, vil der være seks. Naar Fader og de andre i god Tid faar at vide, at de kommer, maa de nok kunne forberede sig ordentlig til Forsvar. Det vil ikke tage dem lang Tid at samle Føde nok til flere Uger. Men hvordan har det sig med Vandet?«

»De har intet Vand; vore Brødre ved ikke, hvorfor de skulde have det.«

Shawanoen mente hermed, at Mændene, der ikke indsaa, at der var nogen tvingende Grund for dem til at samle en Beholdning af Vand inde i Blokhuset, ikke havde sørget herfor. Vandet løb lige uden for deres Dør, og naar de var tørstige, behøvede de kun at bukke sig ned for at drikke. Derfor havde de som sagt ikke sørget for nogen Beholdning.

Frokosten blev hurtig fortæret, og Drengene hjalp hinanden Randslerne paa Ryggen, tog deres Bøsser og fulgte efter Falkefod, som gik foran hen imod Stien. Da de var kommen ind paa denne, der nu var bleven dem saa bekendt, sendte de af og til stjaalne Blikke tilbage; thi de ventede halvt om halvt at høre Winnebagoernes Krigsskrig og se Rødhuderne komme styrtende frem imod dem. Men

ikke en levende Sjæl kom til Syne, og deres Førers rolige Tryghed fjernede snart al deres Ængstelse.

»Er der flere Vandløb at sætte over?« spurgte Fred, et Øjeblik efter at de var kommen ind paa Stien.

»Nej.«

»Det er endda godt, og eftersom vi har flere Timers Forspring for Indianerne, maa vi jo kunne naa Blokhuset i saa god Tid, at vi kan advare min Fader og de andre, hvis de da ellers behøver det.«

»Hvorfor skulde de ikke behøve det?« spurgte Terents.

»Aa, det kunde jo være, at de allerede har savnet Hestene, og i saa Fald maa de vel have forstaaet, at de er bleven stjaalne af Indianerne, og at disse altsaa er paa Krigsstien, samt at de snart kan vente et Besøg af dem.«

I Virkeligheden var der god Grund til at tvivle paa, at Jægerne vidste noget om deres Hestes Forsvinden, og denne Grund var den Kendsgerning, at Tyvene ikke var bleven forfulgte. Jægerne vilde sikkert ikke have forholdt sig rolige, hvis de vidste, at tre omstrefjende Indianere sad paa deres Heste og red af Sted med dem. De vilde straks have bestegget deres hurtigere Rideheste og sat efter dem. Alt dette forklarede Falkefod ogsaa Fred, som maatte give ham Ret deri.

I over to Timer vedblev de at gaa jævnt opad. Underskoven var meget tæt, saa at de paa mange Steder kun kunde se et Par Alen frem for sig. Stien var stærkt ujævn og bugtede sig ud og ind imellem Klipperne paa en Maade, der vilde have faaet enhver, der ikke var kendt med en saadan Vandring, til at fare vild.

Til sidst naaede de Toppen af Højdedraget og

stod nu ved Randen af en Slette eller rettere Dal, bag hvilken de stejle Ozark Bjærg hævede sig. Det var en prægtig Udsigt, de her havde over Skove, Søer og Sletter til Bjærgene, der i den disede Luft fortonede sig med bløde Omrids i det fjerne.

»Ser mine Brødre Vandets Glimten hist ovre?« spurgte Falkefod og pegede paa et bugtende Vandløb, der var stort nok til at kunne kaldes en Flod; men som dog var halvt skjult af Skoven. Dens Hovedretning dannede en ret Vinkel mod Stien, som de havde fulgt.

Da Drengene havde bejaet hans Spørgsmaal, stillede han sig foran dem.

»Nu,« vedblev han, »følg saa Falkefods Finger og sig mig, hvad I ser.«

Han pegede langt til højre og beskrev derefter en stor Bue til venstre med Pegefingeren.

Da det ikke var let for begge Drengene paa een Gang at se bestemt paa det Punkt, han mente, traadte Terents først til. Han tog sin Hue af, lukkede det ene Øje og kiggede meget nøjagtigt ud langs Shawanoens udstrakte Arm, som om det var et Riffelløb, han sigtede ud ad.

»Hvad er der?« spurgte Fred et Øjeblik efter, noget utaalmodig over sin Kammerats omstændelige Nøjagtighed.

»Jeg ser en voldsom Mængde Træer, noget Vand og saa en stor Udhugning, hvor der kunde lægges en styrtende Masse Kartoffler — og — og —.«

»Jeg kan se, hvad du mener!« udbrød Fred meget ivrig. »Midt i Udhugningen staar der et stort Blokhus af Træstammer.«

»Ja, det kan jeg ogsaa se,« tilføjede Terents, idet han satte Huen paa Hovedet og saa' spørgende paa Shawanoen, der lod sin udstrakte Arm synke

ned og sagde: »Dette er mine Brødres Hjem; dette er Pelsjægernes Blokhus.«

»Hurra!« raabte Terents, »saa er vi jo lige der ved!«

»Ja, men vi ved intet om, hvorledes Sagerne staar,« sagde Fred, »ikke engang Falkefod kan sige, om de er levende eller døde.«

»Nej, det er ganske vist,« bemærkede Terents og vendte sig om mod Shawanoen, der uden lige-
frem at svare paa Freds Bemærkning gjorde dem opmærksom paa en interessant Kendsgerning: en tynd Røgsøjle steg op fra Blokhuset.

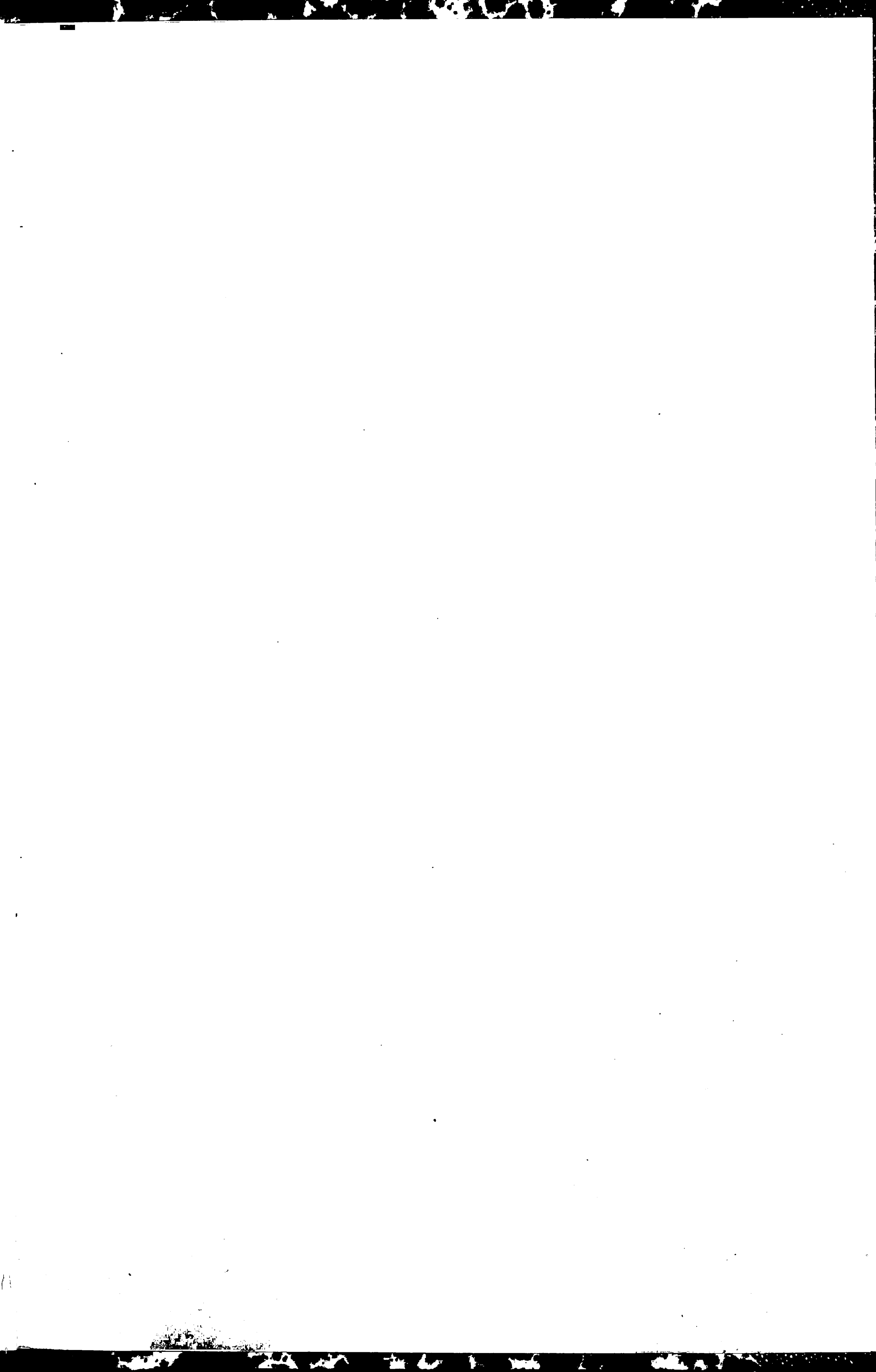
»Den viser, at der er nogen derinde,« sagde den irske Knøs; »men om han er hvid eller rød, tror jeg dog ikke, at Shawanoen, om han end er nok saa kløgtig, i denne Afstand kan sige os.«

»Min Broder taler sandt,« sagde Falkefod; »vore Brødre har det maaske godt, og maaske er de døde, og Winnebagoerne har tændt Ilden for at lokke os til sig; men i alt Fald vil vi snart faa det at vide.« —

Her er vi nu foreløbig færdig med Falkefods Bedrifter og vore to Venners Eventyr. Hvorledes det senere gik dem og Ozark Jægerne, skal vi berette i vor næste Fortælling:

»Pelsjægerne«.

2 BØGER FOR UNGDOMMEN 2

OVERSATTE FRA ENGELSK

Nye Indianerfortællinger, 1. Bind, <i>Edward S. Ellis</i> : Ulveøre, ill.	1.00
<i>Boothby, Guy</i> : Svindlernes Fyrste, 1 Bog	2.25
— Do. II —	2.00
<i>Carpenter, Edith</i> : Pengene eller Livet	1.00
<i>Day, Th.</i> : Delfinens Krydstogt. En Søroman for raske Drenge	1.25
<i>Doyle, A. Conan</i> : Gudens Øre og andre Fortællinger	1.50
— Sherlock Holmes Opdagelser:	
I En Studie i Rødt, 2. Opl.	2.00
II Lys i Mørket, 2. Opl.	2.00
III De Fires Tegn, 2. Opl.	2.00
IV Rødbøgene, 2. Opl.	2.00
V Den blaa Karfunkel, 2. Opl.	2.00
VI Den forsvundne Brud, 2 Opl.	2.00
VII Det gule Ansigt, 2. Opl.	2.00
VIII Sherlock Holmes Dod, 2. Opl.	2.00
IX Baskervilles Hund, 2. Opl.	2.50
<i>Haggard, H. Rider</i> : Dr. Therne	2.50
— Sort Hjerter og hvidt Hjerter	2.00
— Lisbeth. Historisk Roman	4.75
<i>Hope, Anthony</i> : Fangen paa Zenda	1.00
— Kardinalens Halsbaand	1.00
<i>Meade</i> : Det blaa Laboratorium etc.	2.00
— Et mislykket Alibi etc.	1.00

Faas i alle Boglader!

DET JYDSKE FORLAG. 117

